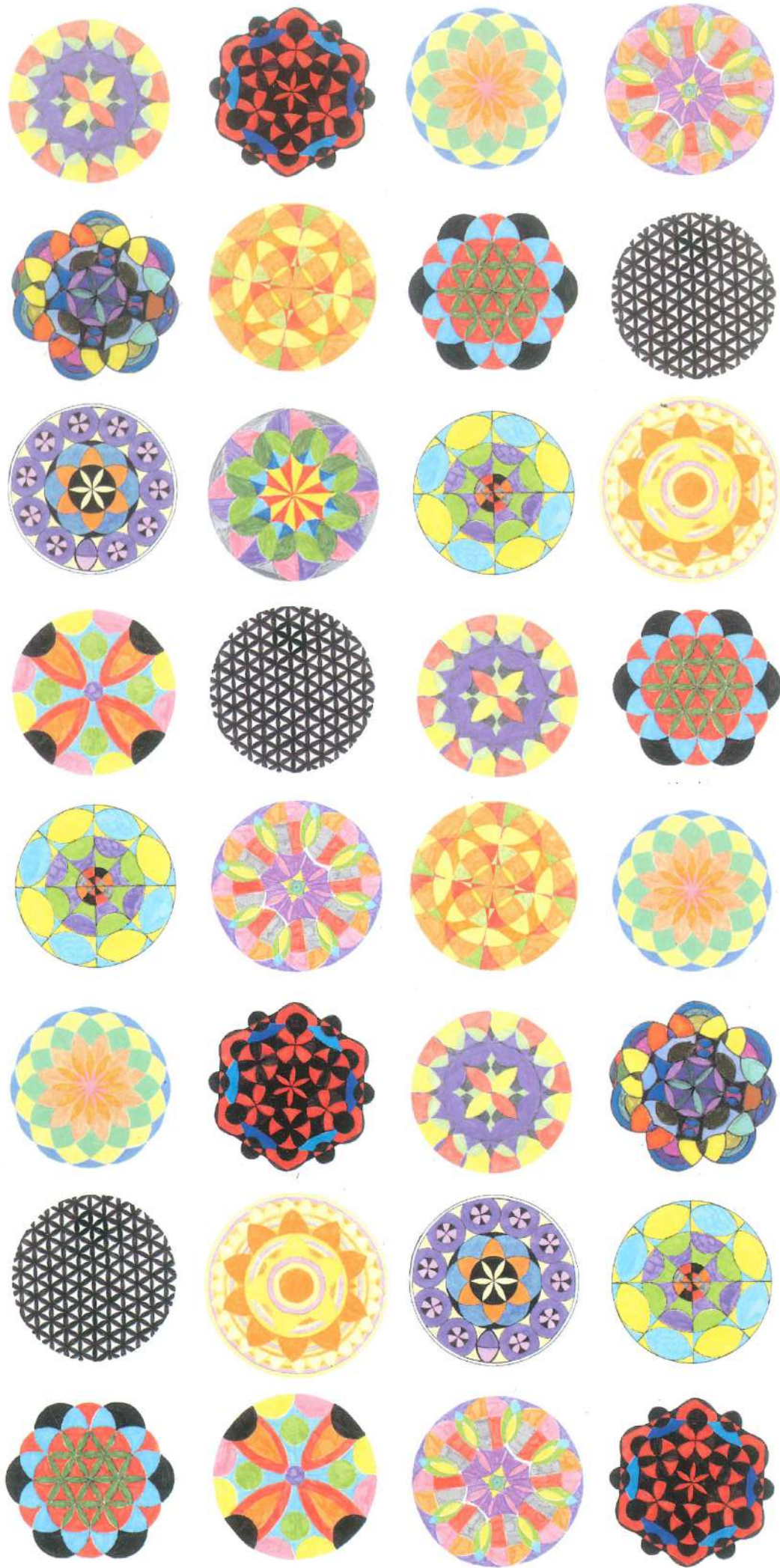

A
T
A
R
À
X
I
A

Editorial	2
Activitats	3
Miscel·lània	28
Literatura	39
Premis Agustí Ricart	46
Esports	52
Passatemps	62

Equip de redacció:

Alumnes de l'assignatura de revista de 2n de batxillerat

Coordinació:

Marina Sorribes

Disseny de la portada:

Gemma Mirmí sobre uns treballs dels alumnes de 3r C ESO

Aquesta revista ha estat editada gràcies al suport de l'Associació de Pares d'Alumnes.

Editorial

Antonio López

Pàgina 3:

Foto de l'equip de redacció de la revista.

Alumnes de 2n de batxillerat:

*Daniel Caballero, Eloy Casals, Elena Farrús, Antoni Fernández, Ivan Fernández,
Mireia García, Òscar Padilla, Guifré Palau, Enric Puigdemasa, Gerard Pulido,
Ramon Pujol, Miquel Salido, Carles Sanmartí, Rubèn Sanuy, Josep Mª Serna.*

Professora:

Marina Sorribes

Col·laboradors:

Gemma Mirmí, Carme Palau, Oriol Miró, Just Castillo, Antoni López,
Pere Mallada, Ramon Camats, Roser Sebastián, Maria Puig, Lúdia Bell-lloch,
Fina Miquel, Seminari d'Educació Física, Ismael García, Eliane Mas, Sílvia Hoyas
Gemma Buron, Patrícia Viu, Núria Geribàs, Divina Garrofé, Josune Calvo,
Santi Ruiz de Loizaga, Xavier Segòvia, Eva Oncins, Sònia Misut, Cristina Bassols,
Sònia Abad, Adriana Robles, Mª Elena Gatiús, Maria Baiget, Matilde Canchal,
Maria Llop, Annabel Càmara, Sally Fletcher.

Ja hem arribat al número deu d'Ataràxia. Són deu anys darrere dels quals hi ha l'esforç de centenars de persones. A tots ells, alumnes i professors, els hem de reconèixer el mèrit d'haver creat un òrgan d'expressió que reflecteix cada dia amb més èxit la vida quotidiana de l'institut i que dóna oportunitat de publicar les seves primeres ratlles als nostres ajuntalletres emergents, qui sap si algun futur escriptor o poeta de renom. Si us poseu a llegir les pàgines que segueixen veureu que, de literats del planter, no ens en manquen.

Aquest any, a més a més, també serà un any especial quan s'escrigui la història de l'institut. És el primer any de la implantació completa de la reforma i per tant el de la sortida de les primeres promocions d'ESO i Batxillerat. Sens dubte ho celebrarem com Déu mana, però ara caldria que ens preguntéssim si estem satisfets.

El cert és que sempre que hi ha canvis, no es pot evitar mai que algú faci comparacions amb l'antic sistema. Segur que heu sentit que allò d'abans era millor. Hi ha, però, una raó: la majoria de la gent se sent insegura quan quelcom es mou, i d'això en dóna testimoni un popular refrany castellà: «más vale malo conocido que bueno por conocer.»

Però ara el que caldria és que deixéssim de lamentar-nos i ens poséssim mans a l'obra en la tasca d'esdevenir cada dia més savis i més bones persones, que aquest és l'objectiu principal de l'educació i per això venim a l'institut. I el germen de la saviesa i de la bondat no es troba ni als sistemes educatius, ni als llibres, ni a la boca dels bons professors, sinó a dins de nosaltres mateixos, tot i que algunes vegades calgui obrir la carbassa a cops de martell.

Entre els molts sistemes educatius que hem viscut o, a voltes, patit, uns han donat preferència a la formació humanística, altres la científica, uns s'han centrat en els continguts de les matèries, altres en els mètodes d'ensenyament, uns han valorat molt l'autoritat dels professors, altres la personalitat dels alumnes. Tanmateix, hi ha algunes coses que no canviaran mai, per més que hi hagi reformes de tota mena: es tracta de la importància que tenen en la nostra educació el gust per aprendre, la curiositat, les ganes d'indagar, qualitats totes elles que podríem trobar en qualsevol nadó de sis mesos, però que sovint perdem a mesura que esdevenim adults, a vegades perquè no tenim la valentia d'explorar a dins de nosaltres mateixos o perquè ens deixem arrossegar per hàbits o modes que no són sinó pura aparença.

Com diu el lema que figura als diplomes que lliurem als que cada any acaben el batxillerat, atreveix-te a saber, atreveix-te a preguntar, atreveix-te a ser millor.

ANTONIO LÓPEZ

Equip de redacció de la revista Ataràxia 2000

activitats

promoció

1a promoció batxillerat curs 1999-2000

2n E

2n B

2n D

4 ATARÀXIA

2n A

castanyada

La castanyada a l'institut

Com cada any, va arribar la castanyada, i aquell dia... només dues hores de classe!

A les onze més o menys va començar la venda de castanyes on els alumnes de primer de batxillerat organitzadors de l'acte van fer i van vendre les castanyes, amb el moscatell, clar. Tothom feia temps pels voltants de l'institut tot esperant el «gran partit», que començava a les dotze. I per fi va arribar el partit, tothom al pavelló! A animar.

El partit va acabar, guanyat pels alumnes i amb això es donava fi a la castanyada del matí.

A l'hora de recollir, uns alumnes tiraven, de broma, «castanyassos» al senyor Bertran, el qual va tornar cap a casa amb un bon mal de cap.

A la nit encara quedava la festa de l'institut al Brownie.

ELOY CASALS / ENRIC PUIGDEMASSA
DANIEL CABALLERO

castanyada

La castanyada 99 al Brownie

A les dotze de la nit va començar a arribar la gent al Brownie. Al començament van posar música molt maca i ballable, tota la gent ballant i bevent «xupitos», com que valien 100 pessetes! A les dues de la matinada va començar l'elecció de «Mr i Miss» Castanya 99, va ser molt divertit, la gent va participar molt i els jocs eren graciosos i ens feien riure a tothom. Les proves van ser molt divertides, i fins i tot tenien un toc picant.

El guanyador de «Mr» Castanya va ser un noi anomenat Juan Antonio Caminal, més conegut com Cami, i la guanyadora de «Miss» Castanya va ser una noia anomenada Yurema.

I la festa va continuar després de l'elecció amb ball i bona música, però com que la gent ja no aguantava més se'n va començar a anar a les quatre i a les cinc ja no quedava ningú.

I amb això es va donar per finalitzat l'acte de la castanyada 1999.

desfilada

al Brownie

Com cada any els alumnes de 1r de batxillerat van organitzar una desfilada per aconseguir diners per a l'excursió de fi de curs. Els «top models» eren sis nois i sis noies de 1r de batxillerat, que van desfilat amb roba de diferents botigues de moda. El local es va començar a omplir a les dotze, però la desfilada no va començar fins a la una. Abans de la desfilada hi va haver l'actuació d'uns «performers», també alumnes de l'institut. Després d'una interessant actuació va arribar el tan esperat moment. La desfilada va ser tot un èxit,

desfilada

la gent va vibrar amb els emuladors de les grans estrelles de la passarella. Més tard hi va haver un «Full Monty» que ningú no s'esperava, també representat per alumnes de l'institut. Les noies es van alterar molt amb aquest espectacle tan «picant». La macrofesta va acabar una hora més tard, i cap allà a les cinc els «segurates» van començar a fer fora el personal. En definitiva, una bona nit amb la gent de l'institut.

festival

festival

de Nadal

Com acompanyament del l'últim trimestre del 99, del segle i del mil·lenni, el Joan Oró va fer el ja típic festival de Nadal, per entrar amb bon peu al 2000.

festival

La gent començava a impacientar-se, quan a les 12 van obrir les portes a la sala d'actes, tothom corrent per agafar un bon lloc.

Un cop tothom va estar assegut, va començar el festival de l'ESO, amb diverses actuacions. El festival de l'ESO estava presentat per tres alumnes. En aquest festival van predominar els balls de música comercial, amb especial atenció a un ball de Michael Jackson, que per a tothom va ser el millor.

Acabat el festival de l'ESO va començar el de batxillerat, amb menys actuacions que l'anterior. El festival de batxillerat estava presentat per dos alumnes. Van predominar més els balls de música *dance* i algun ball de *rap*.

Els participants de les actuacions eren de l'institut i de fora, als quals cal agrair la seva participació. Per les opinions que hem anant rebent, aquest festival ha sigut més fluixet que els d'altres anys, suposo que per la falta de temps i la proximitat de l'efecte 2000...

De qualsevol manera, hem d'agradir l'esforç de tota la gent que ha col·laborat amb el festival de Nadal de 1999, l'últim de l'any, segle i mil·lenni.

ELOY CASALS
ENRIC PUIGDEMASA
DANI CABALLERO

excursió

Excursió al gran Teatre del Liceu

El dia 8 de febrer els alumnes de l'aula de música de 2n de batxillerat van agafar l'autocar camí de Barcelona per assistir a l'assaig general de l'òpera *Don Carlo* escrita per Verdi i interpretada en aquesta ocasió per Walter Fraccaro en el paper de Don Carlo, Roberto Scandiuzzi com a Filippo II, i figures arxiconegudes en aquests móns de Déu com l'aclamat Carlos Álvarez i la soprano Ana María Sánchez que, segons les expertes que ens vam trobar a l'ascensor, anava una mica de baixa. Aquesta amanida de cantants fou dirigida per William Spaulding i la direcció musical a càrrec de Jacques Delacote.

L'assaig general es va dur a terme amb un gran nombre d'alumnes com a espectadors, a més a més dels amics del Liceu assidus assistents a les representacions. Aquests amics del Liceu ens van explicar breument la història del majestuós teatre:

El 31 de gener de 1994 un incendi engolí un altre cop l'edifici del Gran Teatre del Liceu. Com al 1861 restà només dempeus el vestíbul i l'arc de ferradura. La resposta de les administracions i del conjunt de la població va ser ràpida i contundent:

calia aconseguir la titularitat pública del teatre i reconstruir-lo al mateix lloc i al més ràpid possible. Els arquitectes responsables del projecte, Ignasi de Solà-Morales, Lluís Dilmé i Xavier Fabré proposen construir un nou edifici per incorporar, com a relíquia de la memòria, els espais no destruïts i la recreació de la sala: una rèplica realitzada amb criteris de renovació tècnica i fidelitat històrica.

Però la conclusió d'aquests enamorats de l'òpera i del teatre ens va donar a entendre que tot i la feina, els diners i la tecnologia que s'han invertit al Liceu no han resultat per retornar l'encant que es va perdre en aquell tràgic incendi.

La impressió que ens vàrem endur la major part dels assistents que hi anàvem per primera vegada va ser que s'havia fet una gran feina i que el que vam veure no distava en magnificència de les antigues fotografies i imatges que hem anat veient en el transcurs de la història. Els ornaments daurats, l'elegant vellut, les butaques, els llums magnífics i impressionants, acompanyats per la màgia del sostre: les seves pintures, els seus miralls, les seves nobles fustes... envolten l'espectador d'un clima

luxós que esclata quan l'impressionant i granat teló es mou. Allí dins hom s'oblida de les grans diferències que marca en la societat l'entrada al gran teatre, un paradís de riquesa i de l'elegància enmig d'una de les zones més difícils i alhora encantadores de Barcelona. El *glamour*, però, no hi va estar present del tot per la manca de la gran classe que la burgesia catalana li aporta en les autèntiques nits del Liceu.

Sense poder assimilar bé la grandesa del teatre, els alumnes de música ens vàrem disposar al tercer pis davant per davant de l'escenari. El lloc era privilegiat tenint en compte els cinc pisos de què disposa el Liceu i les difícils vistes que ofereix des dels laterals. Així i tot, la comoditat no prima en aquest amfiteatre perquè les butaques, a més d'estretes, no permeten una bona posició a les nostres cames a causa de l'estretor entre files i a la incomoditat que suposa passar tres hores en una posició hieràtica.

Les diferències socials més marcades són les que s'observen entre l'interior i l'exterior del Liceu. El teatre té una estructura fortament jerarquitzada. La gent més benestant pot accedir a la platea d'on gaudiran en primera fila de l'espectacle, però les llotges privades estan reservades a la «crème de la crème» que potser entenen anar al Liceu com a màxima expressió de la seva riquesa. Els que senzillament són afeccionats o amants de l'òpera s'han de conformar amb les altures del gran teatre anomenades vulgarment: el "galliner", i on els que més gaudirien de l'espectacle a primera fila només en tenen visions parcials.

Don Carlo, tot i no ser la millor obra de Verdi, és un espectacle digne de contemplar en un marc tan majestuós com el Liceu, on brillaven amb llum pròpia els protagonistes acompanyats per uns senzills i gegantins decorats. L'obra, per als que la van poder entendre, va resultar interessant i tràgica, però en aquell assaig general aquells últims eren els que menys. La gran majoria ens vam limitar a llegir com es podia la borrosa pantalla que substituïa l'obra i ens vam fixar sobretot en detalls com l'espectacular cor dels monjos, els rematats vestits i els timbres de veus dels participants conjuntats magníficament amb l'orquestra que acompanyava l'òpera. S'ha de dir, però, que els músics no anaven molt mudats, és a dir, sense frac i que una aigua mineral valia 400 «peles», era miraculosa.

L'experiència va ser agradable i relaxant després d'una moguda jornada matinal per les Rambles. Val a dir també que als de ciències (la majoria que van assistir a l'excursió) els hagués fet molta il·lusió visitar les entranyes del famós teatre, on segons tenim entès, hi ha un espectacular desplegament de tecnologia darrere del teló i per tot l'edifici.

Els més interessats en aquest tema poden visitar pàgines com:

<http://www.ole.es/liceu>

<http://www.liceubarcelona.es>

ELENA FARRÚS
MIREIA GARCIA
GUIFRÉ PALAU

Jornada de portes obertes

A les 11:00 del dia 26 es va celebrar la jornada de portes obertes a l'IES Joan Oró. Els pares es van reunir a la sala d'actes amb els seus fills interessats a realitzar els seus estudis en aquest institut. A mesura que anaven arribant podien gaudir d'un muntatge audiovisual que mostrava la vida diària del centre: les classes, alumnes i professors desenvolupant diferents activitats... etc.

L'equip directiu els va explicar el funcionament de l'institut i el seu disseny curricular. Més tard van poder visitar les instal·lacions, aules, seminaris, laboratoris, biblioteca.

Finalment, els visitants van ser obsequiats amb una xocolatada al bar de l'institut.

ENRIC PUIGDEMASA
ELOY CASALS

Crònica d'un dia a Saragossa

Un quart menys cinc de nou. Arribo a l'institut i els dos autocars ja ens estan esperant. «La classe A i la classe E al segon autocar» anuncien; doncs bé, hauré de fer cas del que diuen els grans. Al segon autocar s'ha dit; pugem per la porta de davant. M'acomodo al meu seient (l'últim abans de les escales de darrere). La gent va arribant. Els professors passen llista. «Núria Geribàs». «Jo». Desconnexió.

Dos quarts de nou. Que no marxem?! La gent és tan puntual!

Tres quarts menys cinc de nou. Cap a Saragossa s'ha dit! Adéu Lleida! Adéu institut!

El viatge comença. Res de contemplar el paisatge. Cortines passades que si hi ha sol no es dorm bé. Em poso un casset als *walkmans* i faig desconnexió total: «Ai lof da güei iu lof miiiii....» «No cantis tan fort!!»

No sé quina hora és. Parem en una àrea de servei per esmorzar. Després d'esmorzar, i quan tothom ja ha visitat els serveis, pugem un altre cop a l'autocar.

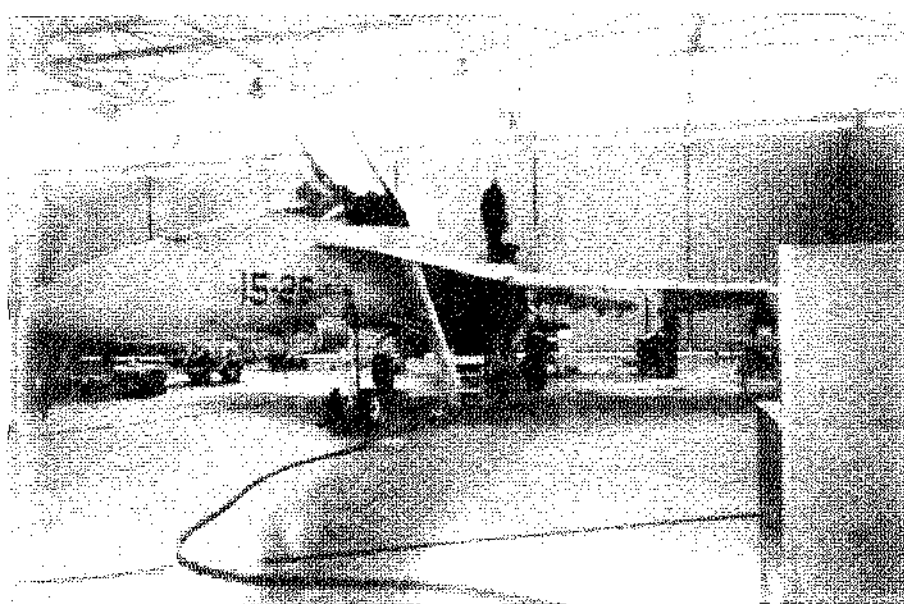
Arribem a Saragossa. Des de lluny es veu la Basílica del Pilar i ja s'endevina la immensitat d'aquest temple. Creuem el riu. «Quin riu és aquest?»

em pregunten. «Doncs, el Segr..., vull dir l'Ebre, el riu Ebre». L'Ebre, esplèndid riu cabalós que llisca mandrosament per la capital aragonesa, em captiva amb la seva infantil parsimònia. Creuem el pont i el temple del Pilar apareix davant nostre. La seva visió em desfà com un nen davant un caramel. No tinc paraules per descriure la seva gran bellesa.

No se m'ha passat l'admiració quan l'autocar reprèn la marxa per anar cap a la base militar. No puc apartar-me del vidre de les finestres. Saragossa és impressionant.

Agafem l'autopista (o carretera) cap a Madrid. Uns vints minuts després arribem a la base. Ens rep una gran bandera d'Espanya: «Por la patria y el rey.» Després de superar el control (catalans en una base de l'exèrcit espanyol!!!) entrem dins la base. Una llarga carretera s'obre davant nostre. Passats uns minuts arribem al nostre destí.

La porta de l'autocar s'obre i comencem a baixar. Ja estem a baix. «Torneu a pujar. Encara no hem arribat.» Bé, molt bé. Després d'uns minuts arribem al nostre destí real. «Soldats!» se sent, i tot el personal femení de l'autocar s'abalança sobre les finestres. Obren les portes de l'autocar i baixem.

Totes les noies ens quedem mirant els soldats. Després d'uns instants d'histèria col·lectiva, entrem dins l'edifici on veiem un vídeo sobre la història de la base aèria.

Un cop acabada l'explicació sortim i ens dirigim a veure els avions de transport: els Hèrcules C-130. De lluny ja es pot apreciar que és un avió enorme. El seu grandíols nas negre i els seus múltiples ulls ens donen la benvinguda. Per un forat del seu coll penetrem en les seves entranyes. Una columna vertebral de seients és el que trobem i uns quants privilegiats s'asseuen per a simular ser paracaigudistes a punt de llançar-se al buit.

En petits grups anem pujant al cap de l'avió. Allí veiem que té un cervell complicat i que necessita l'ajuda de cinc militars per a poder enlairar-se. El que es diu sempre: «La dimensió del cervell no té res a veure amb la intel·ligència.» Mentre la resta

del grup passa a veure la cabina de pilotatge, anem sortint a fora. No necessitem gaire estona per adonar-nos que estúpids hem estat de voler veure la cabina tan de pressa perquè...a fora hi fa un fred!

Després d'una llarga estona d'espera, quan ja creïem que ens haviem convertit en glaçons de gel, ens arriba una bafarada de calor quan ens diuen que ja podem anar cap a l'autocar. Però l'espera no ha estat tan dolenta. Mentre estàvem suportant el fred han anat passant uns pardalets negres i molt sorollosos. L'espectacle, amb efectes especials de so, que ens han brindat ha estat immillorable. Cada cop que han travessat el cel, burlant-se del sol, m'han deixat amb la boca oberta i no he pogut evitar deixar anar la meua típica frase: «Que xulo!»

Pugem a l'autocar i anem a veure el niu dels ocellets que ens han acompanyat en la nostra espera: els F-18. Entrem a l'hangar. Els F-18 són impressionants. És extraordinari com un simple avió pot arribar a fascinar-me d'aquesta manera. M'imagino volant amb una d'aquestes joguines i fent maniobres espectaculars, però una veu em fa estavellar contra el terra: «Si queréis ir al servicio, venid conmigo.» Seguim el tinent (?) Gallego fins als serveis, i la nostra sorpresa és majúscula quan ens trobem que és un servei unisex.

Tornem a l'hangar i ens ensenyen com funciona l'avió. Els alumnes s'interessaran per l'arsenal armamentístic del «F-18: avión de combate». És el meu torn de pregunta: «¿El F-18 puede llevar misiles con cabeza nuclear?»

Marxem cap a l'autocar i ens dirigim cap a Saragossa. L'autocar ens deixa darrere el temple del Pilar. Anem a la part anterior i una àmplia plaça s'estén davant nostre. Els més juganers es posen a córrer per la plaça espantant els centenars de coloms que hi ha pasturant per allí. Les pobres bestioles aixequen el vol una darrere l'altra, oferint-nos un curiós espectacle.

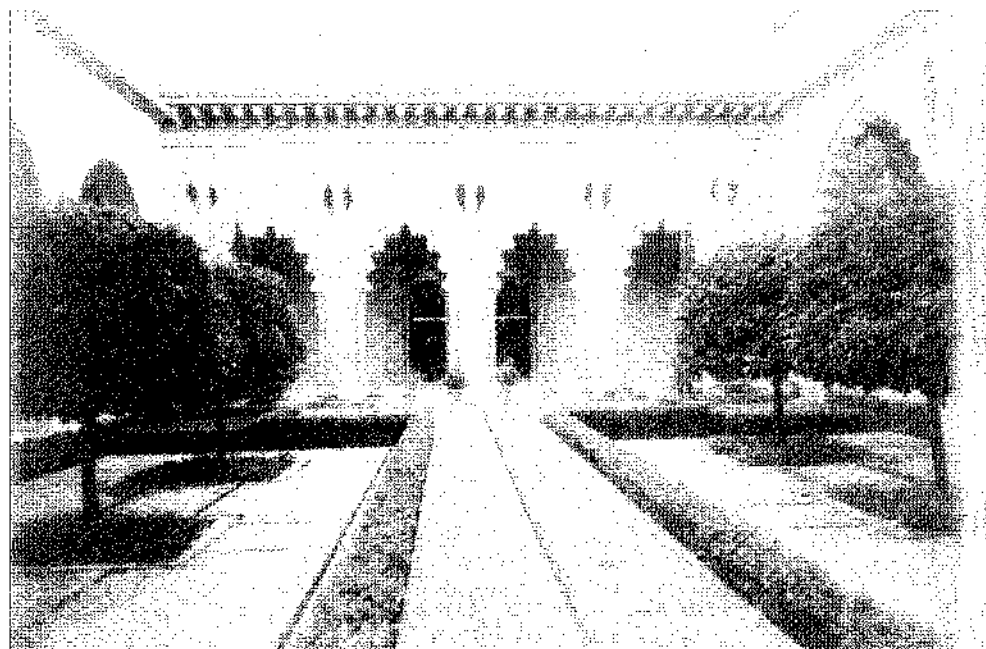
Ens proposem buscar un lloc per menjar. Havent dinat i després d'una calorosa discussió decidim anar al «Corte Inglés», a condició de marxar a les quatre en punt cap a l'autocar. Després d'una llarga caminada arribem al «Corte Inglés» i ens dividim. Estic a la secció de roba juvenil; són les quatre menys cinc i començo a baixar. A les quatre en punt estic davant la porta principal i no hi ha ningú. Una vegada més, la gent és tan puntual!

A un quart menys cinc de cinc marxem cap a l'autocar. Arribem a la plaça del Pilar, que torna a estar plena de coloms. No puc resistir la temptació i com una criatura em poso a córrer davant els coloms que es posen a volar espantats. Ja hi estan acostumats!

Anem a Saragossa i no entrem al temple del Pilar?! Això no pot ser! Entro dins la catedral. És immensa. Alço els ulls cap a dalt i em quedo bocabadada per la visió interior de les cúpules. No veig la Verge del Pilar perquè el lloc on es troba està ple de gent. No puc deixar de mirar a totes bandes. Em meravella la grandària d'aquest temple. És increïble.

Pugem un altre cop a l'autocar i hem de tornar a esperar que arribi tothom. Ens dirigim al castell d'«Aljafería». Allí ens passegen amunt i avall explicant-nos un munt de coses. Quan s'acaba la visita, tornem a l'autocar per marxar cap a Lleida.

Mentre abandonem Saragossa m'envaeix la nostàlgia. Només hi he estat unes hores, però aquesta ciutat m'ha enamorat. Com una pel·lícula em ve a la ment el record d'aquesta jornada única. Recordo els majestuosos F-18 i el pacífic Ilèrcules C-130. Em veig quasi corrent per les àmplies avingudes de Saragossa renegant en la meua llengua vernacla ignorant els qui em diuen que ja no estem a Catalunya. Veig amb gran nitidesa una imatge

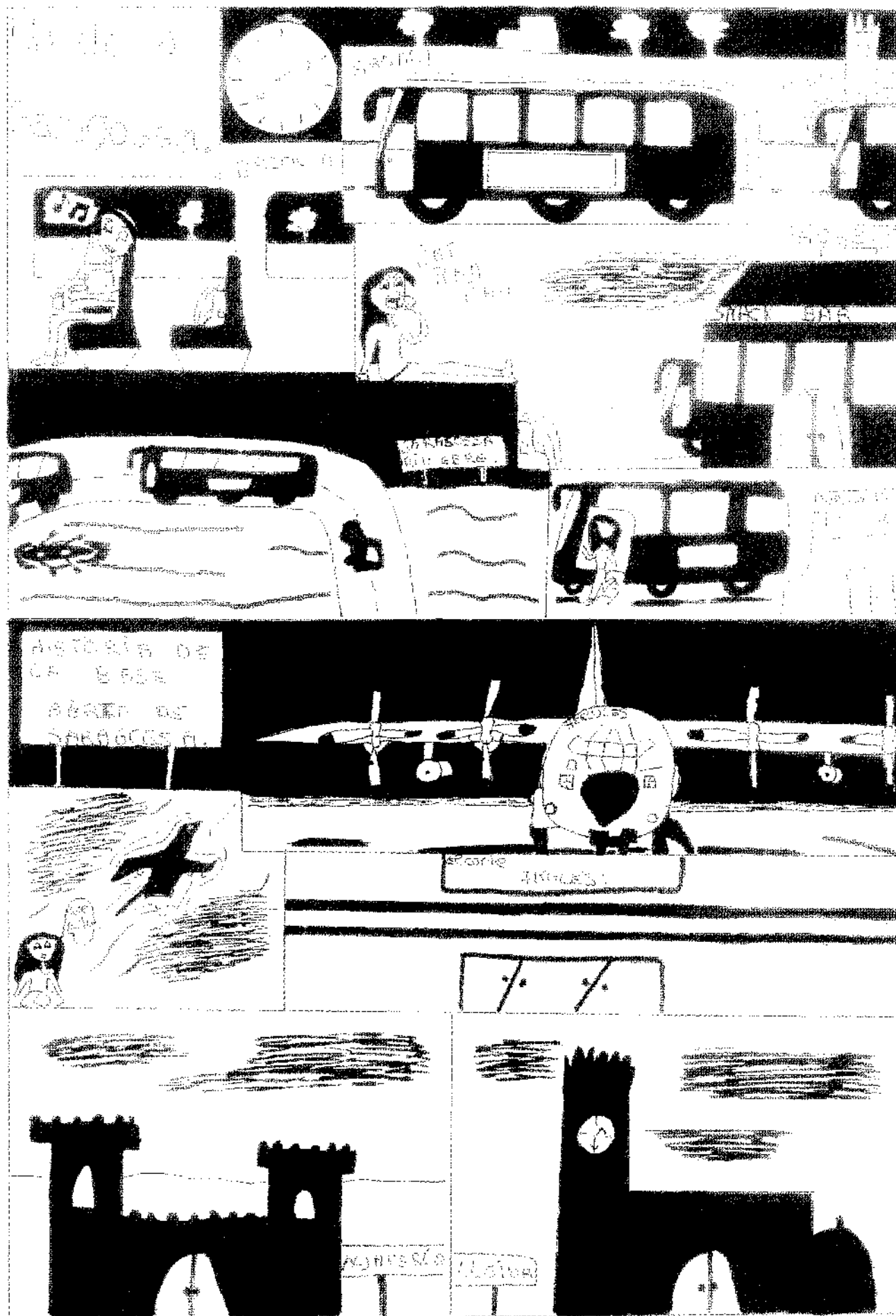

per a recordar sempre: el temple del Pilar aixecant-se sumptuosament sobre les tranquil·les aigües del riu Ebre. Això és per mi Saragossa: un mar de sentiments inoblidables.

A fora comença a regnar la foscor i les cortines tornen a estar passades. Ens posaran una pel·lícula: *La Profecia*. Torno a desconnectar posant-me els *walkmans*, però el so de la pel·lícula no em deixa sentir res. A contracor segueixo el fil de la pel·lícula. Quan m'adono de quin és el tema, intento no mirar però no puc, alguna cosa em fa continuar mirant-la. Una xifra demoníaca se'ns queda gravada al cap (i mai més ben dit).

Acompanyats per aquesta pel·lícula diabòlica arribem a Lleida, on ens rep la Seu Vella que s'alça sobre el seu turó. Un cop a Lleida, Lleida no té res a envejar a Saragossa (o potser sí).

NÚRIA GERIBÀS ARMENGOI 4T A ESO

article

Portes obertes a la

Universitat de Lleida

Com cada any, el passat tres de març es van celebrar les portes obertes a les diferents facultats de la UdL.

Centenars d'estudiants ens vam dirigir, com cada any, al Rectorat, per tal de poder aconseguir una mica d'informació de les carreres que en un futur molt pròxim desitgem estudiar. A les nou ens trobàvem tots situats als pàrquings del Rectorat per tal de poder pujar als autocars que ens portarien a la facultat que desitjàvem.

Cada alumne disposava d'una credencial; unes petites cartolines de diferents colors depenent de la facultat. En arribar a les facultats ens van oferir un petit esmorzar que consistia en coca i xocolata. Després una bona xerrada i amb l'ajuda d'uns becaris (estudiants de la Universitat) ens van ensenyar les instal·lacions.

En resum, un bon matí ple de sorpreses per a l'any que ve.

GERARD PULIDO PI

Intercanvi

Berlín - Köpenick
Lleida

3 -16 setembre 1999

Nelly - Sachs - Oberschule
IES Joan Oró

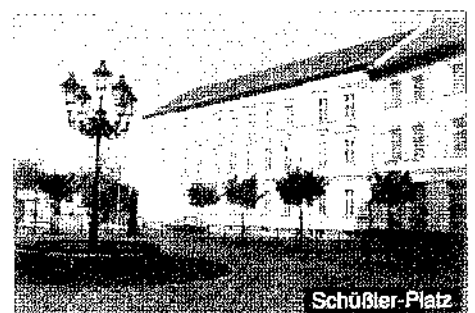
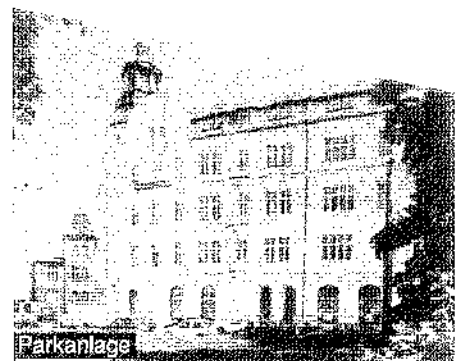
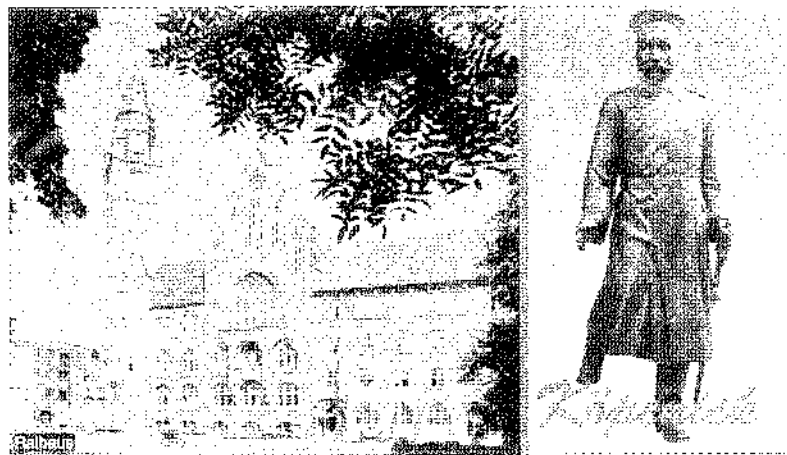
Un grup d'alumnes del nostre institut acompanyats per les professores Carme Palau, Fina Miquel i Rosa Taribó han participat, durant el mes de setembre de 1999, en un intercanvi amb un centre educatiu de la ciutat alemanya de Berlín al districte de Köpenick.

Köpenick

intercanvi

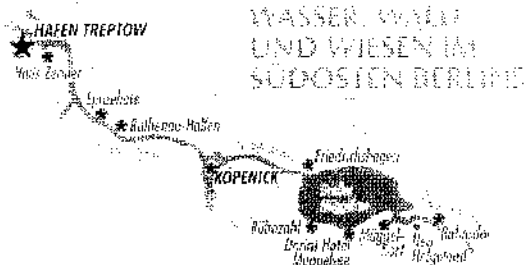
L'ajuntament, edifici notable construït amb totxet roig, i el capità Köpenick, personatge del qual conta la llegenda que no tenia document d'identificació ni el podia aconseguir. Va entrar a l'ajuntament per robar el segell i fer-se ell mateix el document que li proporcionaria els drets de ciutadà que no tenia.

A l'escala un grup d'alumnes. Al fons, una finestra amb el vitrall de l'escut de Berlín.

DIE SPREE

Dijous 9 de setembre. Amb la Kerstin i tres alumnes, passeig en vaixell pel riu Spree fins arribar a Müggelsee, el gran llac. Vam agafar el vaixell a l'embarcador de Treptow des d'on vam gaudir d'una hora i mitja de passeig relaxat entre ribes arbrades i zones residencials amb embarcadors particulars. Vam passar per Köpenick, que vist des del riu se'n té una visió diferent, més bonica que passejant pels carrers. Vam dinar a la Müggelturm; hi vam pujar a peu els nou pisos; des de dalt es veu una panoràmica magnífica dels llacs i les suaus ondulacions cobertes de boscos que semblen una catifa de diferents tons de verd.

el museu Pérgamo

intercanvi

Divendres, 10 de setembre. Amb la Sabina i tres alumnes visiten el museu Pérgamo, un dels més interessants i més visitats per la bellesa de les obres que conté. Arriben puntuals i entrem quan obren; agafem els cassets d'explicacions i comencem la visita.

*Dalt, alumnes davant d'un dels frisos de l'Altar de Pèrgam
Sota, a la vista de les processons de Babilònia amb les figures dels llocons*

intercanvi

Gedenkstätte und Museum
Sachsenhausen

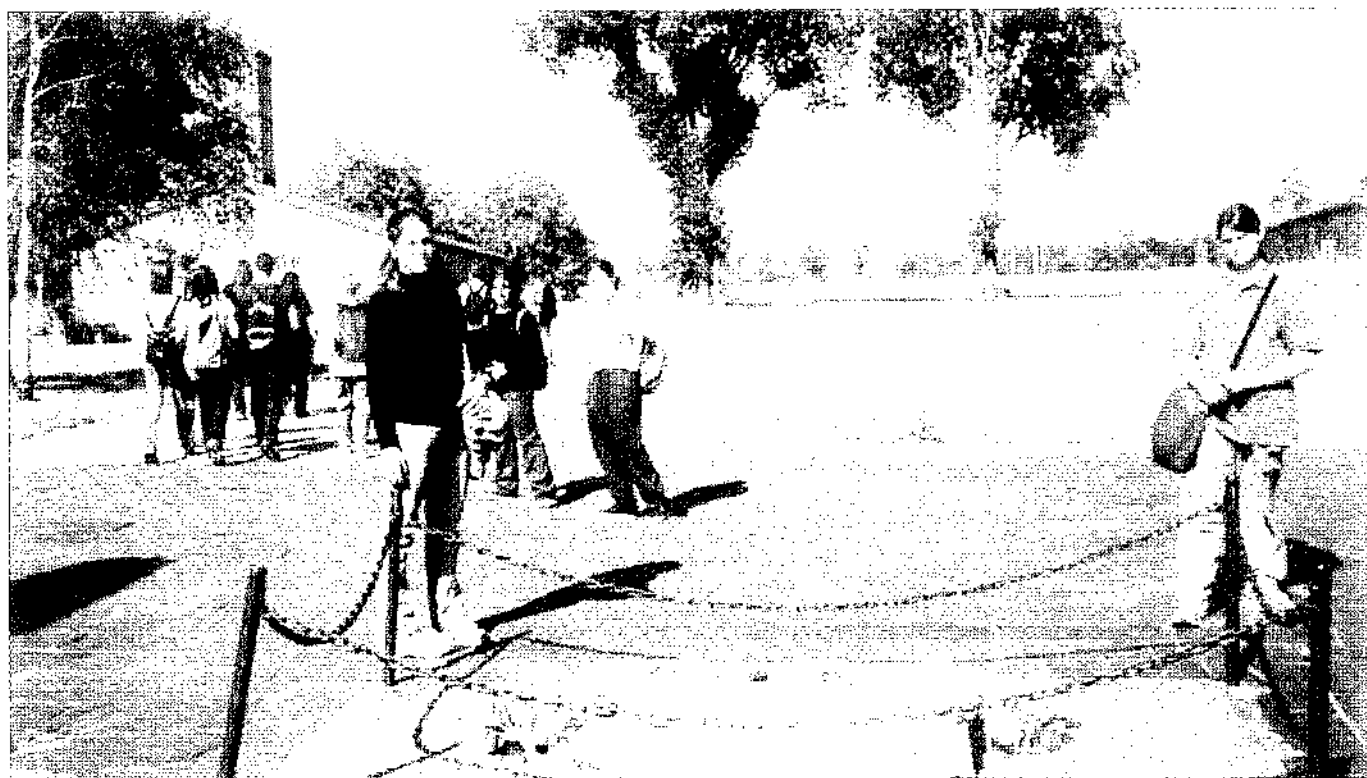
Im Oberhof

Sachsenhausen

Dimarts, 14 de setembre, amb el Klaus i tres alumnes realitzem la visita més colpidora, i tanmateix educativa de la nostra estada, a Sachsenhausen, el camp de concentració i d'extermini prop d'Oraienburg, al nord de Berlín.

Vam recórrer els diferents indrets del recinte que et fan tenir el cor encongit: el gabinet mèdic on es feien experiments amb els presoners; la fossa on els assassinaven davant d'una paret feta amb troncs i on es pot observar encara l'impacte dels projectils, els forns crematoris; i, en fi, tots els altres departaments... Es conserva un dels barracons; a la part de les lliteres no s'hi pot passar; a l'altra s'hi exposa molta documentació sobre els presoners. L'any 1995 va ser incendiat per grups neonazis i l'han deixat tal com va quedar, amb les parets i els sostres calcinats...

*Plaça que recorda el lloc on passejaven els presoners
Les pedretes al damunt són degudes a un costum jueu*

Intercanvi

intercanvi

Joan Oró - Old Hall School (Rotherham)

Un grup de 18 alumnes de tercer d'ESO, quart d'ESO i primer de Batxillerat, van conviure amb les famílies dels nois anglesos que participaven en l'intercanvi organitzat pel departament d'anglès. Hi van estar des del 18 al 29 de setembre a la ciutat de Rotherham. Les professores acompanyants van ser la Sra. Josefina Miquel i la Sra. Dolors Sanahuja. Durant el mes d'abril aquests mateixos alumnes van acollir a Lleida els seus amics anglesos.

Hem recollit algunes opinions sobre aquestes activitats:

«Bé, no sé per on començar, només sé que Anglaterra és molt bonica i que quan pugui, hi vull tornar. Vam visitar catedrals, museus, ciutats, vam anar a moltes botigues, vam passejar per carrers estrets, típics d'Anglaterra..., la veritat és que no vam tenir temps d'avorrir-nos, sempre teníem coses a fer i llocs on anar.

El que més em va agradar o el que més m'agradava, era estar amb la meua família anglesa, sobretot amb el pare, que tenia coses de què parlar-me i a mi m'agradava escoltar-lo. Al principi em va costar una mica entendre'ls, però un cop ja t'hi acostumes, els acabes entenent i quan arriba l'hora de marxar, té n'adones que el teu anglès ha millorat moltíssim, que saps més paraules noves, paraules que no coneixies, frases que no sabies...

No només aprens l'idioma sinó que també tens l'oportunitat de conèixer i saber com viu aquella gent, què menja, quin és el seu clima, com és el lloc on viuen... etc. Crec que val la pena anar-hi, és un món diferent al nostre, però molt interessant i meravellós.»

SÒNIA MISUT TOLOSA 1BATX. F

Yes, i need to go back

I absolutely LOVED our staying in England, it was the gratest experience in my whole life (well, one of them...), and I wish we had stayed there a little longer! I really liked the way (English) people were there, my pal's friends were lovely, my pal's family was lovely, and my pal was definitely lovely, so it was a... lovely time.

I also especially liked the meals English people have, with no olive oil, and so many vegetables here and there.

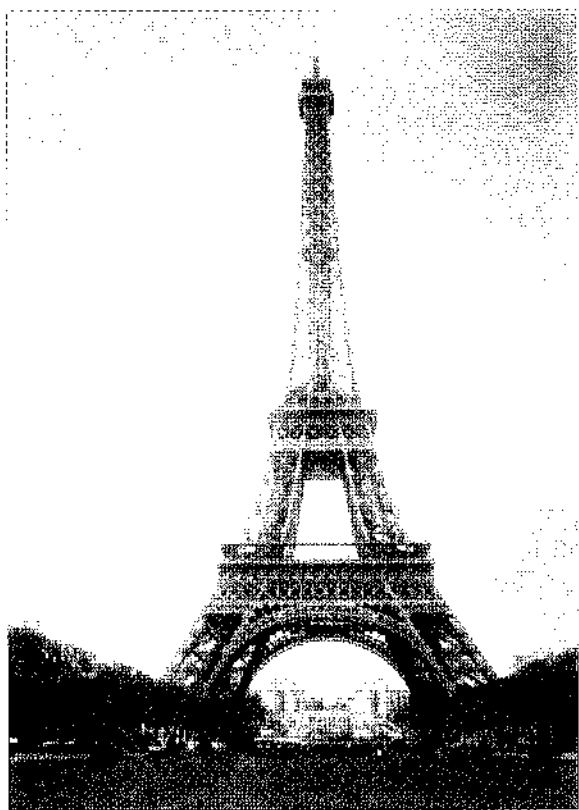
Something I didn't like? Coming back, of course!»

CRISTINA BASSOLS 1-F BATX.

u i a t g e

Viatge a

París

Dilluns 13 de març, les cinc del matí, aquí comença el nostre viatge cap a la ciutat de la llum. Tothom fa cara de son i a l'autocar regna el silenci. Fem una sessió de cinema, comencem amb *Gnomocop* i després ja no sé què més, em quedo adormida.

Em desperto, ja s'està fent de dia i la gent es va animant, baixem per a esmorzar i fer un riuet, tothom ho agraeix.

Seguim amb el nostre viatge i amb les pel·lícules, la veritat és que així el temps es fa més curt. La gent es comença a esvalotar més, suposo que deu ser normal després de l'estona que portem sobre la carretera. Mentre uns escolten música, juguen a la Gameboy i parlen de les seves coses, uns altres ens dediquem a buscar l'hotel en un mapa, no el trobem. Seguim viatjant, ja fa estona que hem parat a dinar i ens diuen que encara queda un bon tros de camí per arribar. La gent ja no sap el que fa i l'autocar desprèn una olor a tigre que...

PER FI arribem, donem un tomb per la ciutat fins arribar al restaurant, on sopem, i acte seguit arribem a l'hotel, que no està malament; després de repartir les habitacions ens fiquem a dormir.

Dimarts 14 de març, les professores ens desporten aviat, ja que tenim hora reservada al museu d'Orsay. És un museu realment fabulós, era una antiga estació de tren i a més de les obres que són exposades podem admirar un impressionant rellotge. Ens deixen per allí, al nostre aire. A l'hora de marxar, fem la primera topada amb uns espanyols, no serà l'última.

Ens dirigim cap a la Tour Eiffel, la veritat és que no ens la imaginàvem tan... rovellada. Per cert la Núria s'ha tornat boja i no para de fer fotos, se li acaba d'acabar el rodet, normal.

Le Sacré-Coeur, després de pujar un munt d'escales, tot i que les vaig comptar no me'n recordo del nombre, vam poder veure la majestuositat de l'església, però no hi estem gaire estona ja que decidim anar a fer-nos un retrat a la plaça central de Montmartre.

Anem a un altre restaurant, que es troba al cantó del museu Pompidou la veritat és que l'edifici m'agrada força.

Tornem a l'hotel, ens dutxem i a dormir.

Dimecres 15 de març, avui podem dormir una hora més, passarem tot el dia a Versailles, un fabulós palau on podem veure tots els mobles i elements decoratius d'aquella època. El poble tampoc està malament, típicament francès.

Abans de sopar entrem al museu Pompidou, on a poc no m'assec damunt d'un «enanito»....qui en aquells moments es trobava amb mi ja sap com era, ho sento molt però és que era una obra d'art tan petita que...

A la nit anem en un vaixell, Bateau-Mouche, com diuen ells; agafo una galipàndia de por i la meva gola ho nota bastant.

Dijous 16 de març, anem al Louvre, després d'una hora i mitja esperant que ens agafin les

bosses, entrem. Veiem les coses més importants i arribem al lloc on es troba *La Gioconda*, la veritat és que me la imaginava més gran. Acabem la visita. Dinem i després anem a l'Île de la Cité on es troba la Sainte-Chapelle, on només vam poder entrar quatre persones i les senyoretes ja que els francesos són molt «bordes», i Notre Dame.

Després anem fins a l'Arc del Triomf (hi surt Lleida) i el senyor conductor ens ensenya el pilar on la Lady Di es va donar la monumental pinya.

Divendres 17 de març, anem cap a Eurodisney! Només entrar em quedo parada... El castell de la Bella Dorment és molt petit, no? A part d'això ens ho passem d'allò més bé, ens fem fotos amb tots els personatges que trobem i pugem a totes les atraccions. L'Space Mountain és una passada. Mentre esperem a la cua de les atraccions noto un cert ambient de burla al voltant meu, em fan dir diverses vegades la frase: «Veo muertos haz que desaparezcan.» Arriben a la conclusió que en aquests moments la meua veu és com la del nen d'*El Sexto Sentido*.

Dinem en una pizzeria que sembla una caseta de conte de fades, la veritat és que tot el parc ho sembla. M'encanten les músiques que se senten

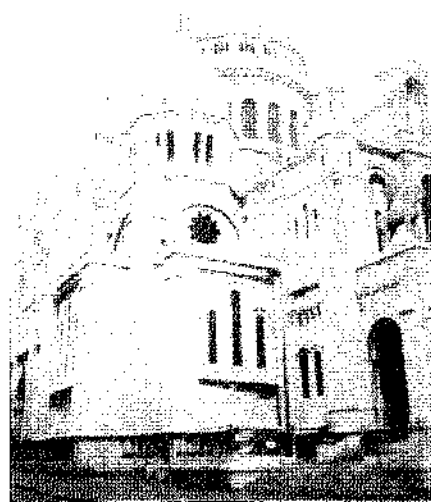
a cada àrea temàtica i és clar, sempre trobo algú que, com jo, vulgui ballar. He d'esmentar la típica frase que certa persona anava repetint: «Que bonic que és tot!!!»

Compren de tot: tasses del Micky, samarretes, bolis, etc... No puc amb les bosses. Per acabar anem a la Disney Village per sopar, on assistim a un muntatge celta on es balla, es canta, etc. I tornem cap a Lleida, quina pena...

Dissabte 18 de març, després de *Air Force One* em vaig quedar adormida, em desperta la Núria per anar al lavabo. Torno a dormir. Em desperto amb un alegre «bon dia» de les professores pel micròfon, m'hauria estimat més dormir. Baixem per esmorzar, ja som a Catalunya! Ens fiquen una peli i per fi arribem a la nostra estimada ciutat.

JOSUNE CALVO SOLDEVILA
4t ESO A

L'encant de París

Era a primera hora del matí, a classe de música, quan la tutora va confirmar el rumor que feia unes setmanes que rondava per l'institut; l'excursió de final de cicle era a París. Sí a París! Jo no m'ho creia. Estava tan contenta que no vaig poder esperar al migdia per contar-ho i a l'hora

del pati, vaig telefonar a casa per donar la bona notícia. A ma mare li va fer molta il·lusió també; els següents dies no parava de contar-me de quan hi va anar, em va explicar totes les aventures i peripècies que ella hi va viure i que en té un record molt net i gentil.

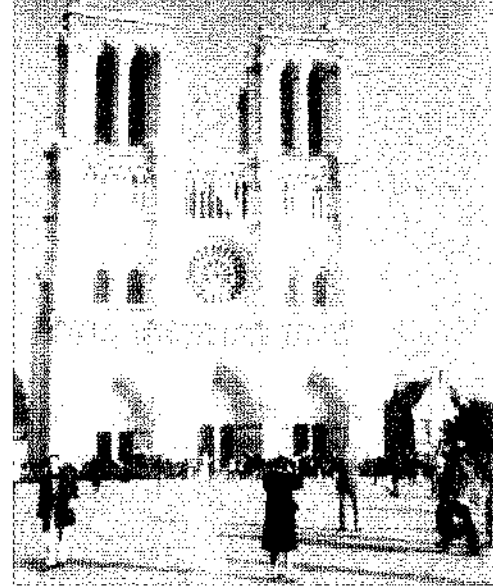
Faltava més d'un mes per marxar, però jo ja m'havia llegit una guia turística, on explicava totes les rutes i itineraris meravellosos que es podien fer a peu o amb cotxe, des de passejar pels Camps Elisis i contemplar les cases d'estil neo-clàssic fins a visitar la zona moderna de la Défense i descobrir els edificis més luxosos; havia descobert, gràcies a les fotografies de la mare, que París era una enorme i sorprenent capital; però no en tenia prou, estava ansiosa per descobrir-ho jo.

Va ser un dia cansat i una mica avorrit, el primer, però va quedar recompensat quan vam arribar al nostre destí; em vaig quedar al·lucinada i sense respiració, en veure aquella immensitat, era meravellós.

Dormíem en un modest hotel dels afores de París, però hi estàvem ben poc. Aprofitàvem el dia «a tope».

Vam visitar tots els edificis, museus i llocs més rellevants. Cada un et feia sentir una sensació diferent. El museu del Louvre, d'Orsay i de Georges Pompidou eren un cau de cultura, encara que no entenguessis d'art, les pintures eren tan profundes que semblava que et parlessin, unes et feien ficar la pell de gallina, en canvi d'altres inspiraven quietud i serenitat.

Em feia creus de com et trobes de petita, indefensa i insegura quan entres a les belles catedrals de Notre Dame o del Sagrat Cor. L'aire que es respirava a Montmartre, més en concret a la plaça

del Tertre, era excepcional, hi havia gent de tota manera, raça i religió, una barreja de pobles sense cap mena de discrepància.

No puc deixar de comentar la insígnia del París modern, la turística torre Eiffel, que és la visita obligada de tots els turistes.

En resum, em va captivar l'encant, la immensitat i la llibertat que sents quan passeges per París.

DIVINA GARROFÉ

Viatge a

Andalusia

El passat dia tretze de març la meitat dels alumnes de quart d'ESO de l'Institut Joan Oró vam marxar, de bon matí, amb l'objectiu d'arribar a Andalusia i amb una il·lusió immensa per part de tot el grup ja que per a la majoria de gent era un lloc desconegut i innovador.

El viatge, tot s'ha de dir, es va fer una mica llarg i pesat però vam poder resistir-ho amb tranquil·litat ja que hi havia molta il·lusió i harmonia entre els membres de la classe i professors.

El primer dia vam arribar a Còrdova i a la tarda després de passejar per la ciutat vam sortir a sopar.

Al dia següent vam visitar la «Mezquita» de Còrdova on em va sorprendre l'arquitectura carac-

teritzada pels arcs i per la seva immensitat. Després de visitar-la vam marxar cap a Sevilla.

A Sevilla vam estar dos dies veient importants monuments de la ciutat com: la Giralda, la Torre del Oro, Los Reales Alcázares i la Plaza de España entre altres. Tot s'ha de dir, on vam patir més va ser pujant la Giralda però va valer la pena per la vista tan impressionant que hi ha de la ciutat. Aquí, a Sevilla, és on ens ho vam passar més bé no tan sols pels monuments visitats sinó perquè vam estar en un «Tablao flamenco» on vam conèixer més a fons la cultura popular dels sevillans i com són d'alegres i simpàtics amb la gent. En aquesta meravellosa ciutat també vam poder comprar regals i records per endur-nos a casa així com passejar

amb els tan coneguts cavalls i carruatges d'Andalusia on vam riure molt ja que el senyor del carruatge parlava un sevillà molt tancat amb expressions força divertides i «salerosas».

Els últims dies vam aposentar-nos a la ciutat de Granada i vam veure: la Catedral i l'Alhambra que va ser el que més em va agradar, a mi personalment.

Vull destacar que el viatge a Andalusia ha estat tot un èxit ja que ens hem divertit molt i alhora hem conegut moltes coses sobre una altra cultura, costums, tradicions i pobles que van passar deixant la

seva empremta a través dels monuments (cas del poble àrab). També agrair l'organització del viatge per part de les professores i del jardiner, el Melcior, així com la seva relació tan cordial i propera amb els alumnes.

I, per acabar, dir que ha estat una excursió inoblidable en tots els aspectes ja que s'ha combinat la diversió i la culturització i a més a més som un grup que ens avènim molt i que gràcies a aquest viatge ens hem fet encara més amics.

SANTIAGO RUIZ DE LOIZAGA GODIA

Viatjar, un gran plaer

Un altre any, un altre viatge, ja tornem a ser aquí.

Aquest cop no ha estat l'encisadora Itàlia qui ens ha donat la benvinguda, aquest cop hem travessat altres fronteres, les quals han obert les seves portes per mostrar-nos la seva cultura, els seus costums... resumint, tot allò que la nostra retina pogués captar a través d'un viatge on la diversitat de llengües, de moneda i una mica de fred han estat un dels trets comuns.

Després d'hores de carretera i grans pel·lícules per als amants del cinema en blanc i negre, vam arribar al primer destí del viatge, Colmar (França). Una vegada instal·lats en el Fast... Hotel i havent sopat, vam fer un tomb per la ciutat. Se'm feia estrany pensar que hores enrere els edificis apareixien com a paisatge costumista, i de sobte unes cases extretes dels contes de fades i guarnides amb tot de colors, fessin les delícies de tot aquell qui avorreix els impressionants gratacels i d'altres modernismes.

Al matí vam tornar a posar-nos en ruta, parada per visitar «Freiburg». Mercats adornats amb moltíssimes flors, on la gent passejava estimant el fred com a amic habitual, ja que els acompanya normalment.

Ara ja marxem a Munich, una vegada allí i allotjats en l'alberg, on jovent de tot el món gaudeix, com nosaltres, del seu viatge; vam tastar les delícies de

la cuina alemanya (sense comentaris).

A la nit, havent sopat, vam visitar un dels llocs més típics d'Alemanya, la cerveseria. Cançons populars del país i alguns ingredients més, vam fer que tots ens animéssim a cantar a ple pulmó algunes cançonetes, d'acompanyament si més no!

Ja és diumenge, ben d'hora marxem cap al Museu de la Ciència, on vam veure moltes, moltes coses!!

Vam seguir visitant Munich, els seus llocs més tradicionals i importants (tomate, ...)

Ara parlant seriosament, tothom qui vagi a Alemanya, hauria de visitar un dels tants camps de concentració existents. Una part de la història que potser no hem viscut, però seria bo que en sabéssim alguna cosa més, per tal de recordar que hem de lluitar a cada moment.

Curiosament, tots crèiem que en sabíem prou d'aquest tema, però les cares en sortir...

Abans d'entrar la intriga era un ingredient comú en tots nosaltres. En sortir, una pal·lidesa i tristor ens havia envaït a quasi tots.

Canviem una mica el xip i anem fins a les cataractes del Rin, realment impressionant! Anàvem bai-

xant nivells fins que arribà a un punt en què semblava talment que l'aigua ens cobriria; és una vista magnífica.

Finalment, només em resta dir-vos que viatjar ha estat i estarà sempre un plaer per a mi i per a molts. Cada país amb els seus encants i desencants, és clar; tanmateix sempre és bo conèixer noves cultures i costums, així que ànims i espero que el pròxim any ens delecteu amb algun interessant viatge a qualsevol indret del món.

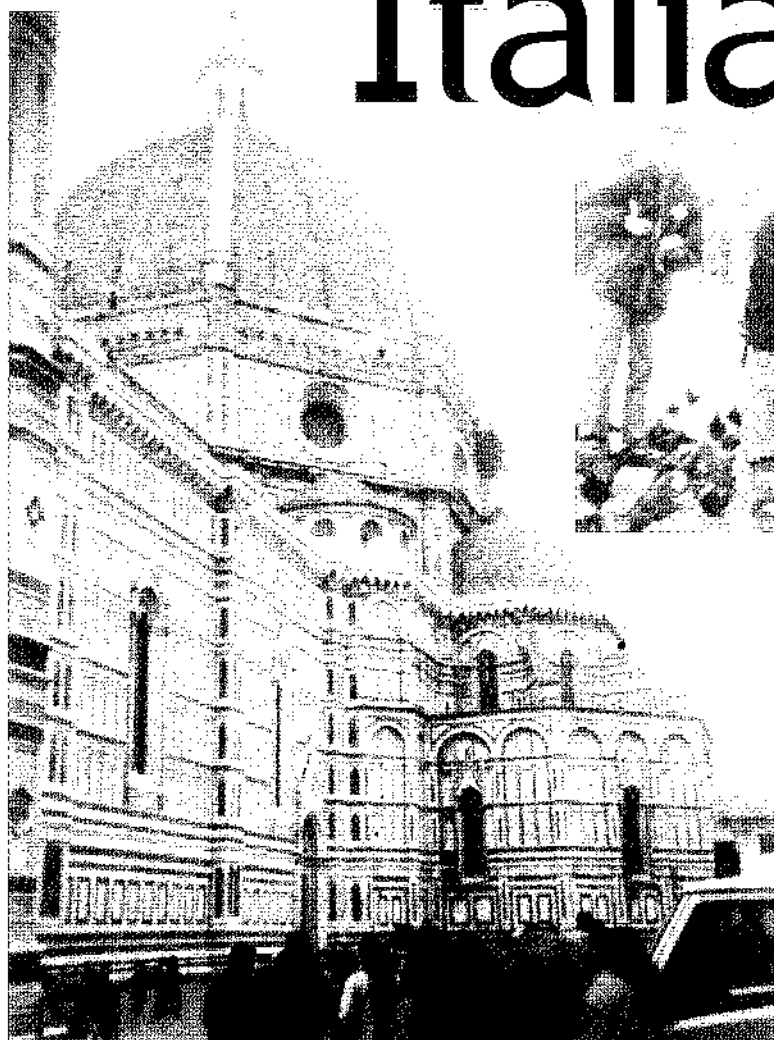
Ah!! Sabíeu que Ausfahrt és una de les ciutats més grans del món? (ha, ha, ha, molt graciós).

M'oblidava de dir-vos que si viatgeu a Alemanya una visita obligada a Munich és la Pinacoteca, realment impressionant (Rubens, Rembrandt...) i com a guies imprescindibles per estar realment informats, el Carles Badia i l'Antonio López qui millor que ells per estar al dia de... Vosaltres feu-me cas!!

Tschüss!

PATRICIA VIU LÓPEZ

Viatge a Itàlia

Alguns alumnes van aconseguir pujar fins a la lluernia i van poder constatar la perfecció del disseny i construcció de la cúpula

Conjunt arquitectònic de la plaça dels Miracles de Pisa: baptisteri, catedral (que vam visitar) i torre inclinada

Foto del grup al Piazzale Michelangelo des d'on es divisa una vista molt bonica de Florència.

Intercanvi amb la Traip Academy Kittery, Maine Estats Units d'Amèrica

Durant el mes d'abril del 2000 els americans amb els quals la nostra escola realitza l'intercanvi han visitat Lleida i l'IES Joan Oró.

Els alumnes americans van arribar el dia 8 i després de presentar-los les seves «famílies» catalanes vam començar les activitats de l'intercanvi. En total van venir onze alumnes americans i dues professores.

Durant la seva estada a Lleida, els alumnes americans han visitat la part històrica de la ciutat, Barcelona, Port Aventura, Morillo de Tou i després de deixar Lleida continuen la seva estada per Madrid durant tres dies més.

La vinguda dels americans és un fet excepcional per conèixer una altra cultura i millorar el nostre nivell d'anglès. Realment, els alumnes americans queden meravellats en veure els llocs on se'ls porta d'excursió: els encanta Barcelona, on poden veure tot allò que coneixen sobre Gaudí i altres parts de la ciutat. Port Aventura és també una excursió divertidíssima i segurament és la que més els agrada als alumnes americans.

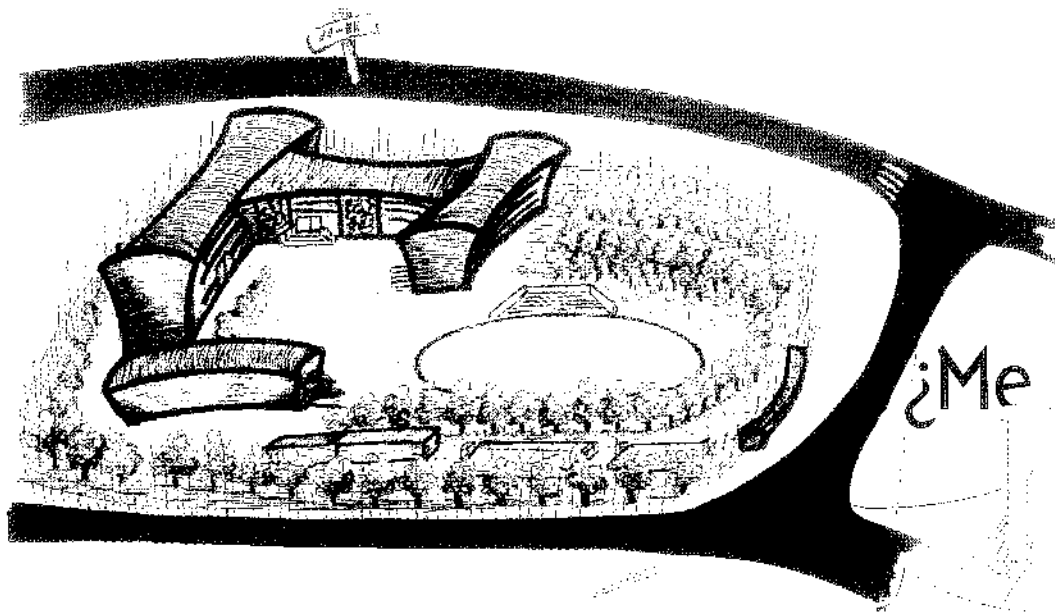

L'intercanvi amb els Estats Units es completa cada dos anys: un any vénen els americans i el següent els tornem la visita.

JUST CASTILLO IGLESIAS
SALLY FLETCHER

miscel·lània

opinió, entrevistes...

¿Me llevas o te

La ubicació perifèrica del nostre centre és un dels factors negatius a l'hora de traslladar-se a l'institut. El fet d'estar situat a la part oest de la ciutat ha sigut un factor determinant per a la projecció provincial del centre gràcies a la gran influència d'alumnat de pobles com Soses, Torres de Segre, Seròs... Tot seguit analitzarem les diferents formes que els estudiants empenen per arribar a l'IES Joan Oró, des dels que vénen caminant als que fan servir vehicle propi.

En primer lloc, parlarem dels que utilitzen la forma més antiga de desplaçar-se: els que vénen caminant. El temps necessari per arribar a l'institut normalment és considerable a causa de la llunyania d'aquest, a més de la complicació de creuar la carretera nacional plena de semàfors i perills, com els passos de vianants sense semàfors. Fa poc s'ha obert un accés per a vianants.

No podem oblidar els que utilitzen el transport públic:

- En aquest curs s'ha obert una nova línia d'autobusos que fa una parada davant de l'IES Màrius Torres, que també és aprofitada pels alumnes del Joan Oró. Aquesta línia és molt utilitzada pels alumnes que viuen bastant allunyats del centre, ja que té un recorregut molt ampli. Aquesta millora hauria de venir acompanyada d'una baixada de les tarifes per als que la utilitzen sovint, no n'hi ha prou amb el tiquet de l'estudiant.
- Molt més utilitzat és l'autocar perquè permet el desplaçament d'un gran nombre d'alumnes que viuen als pobles de la comarca, alguns atrets per la fama que ha tingut el centre i d'altres per la proximitat i facilitat d'accedir-hi mitjançant la N-II. Aquests alumnes tenen més dificultats perquè els autocars arriben més aviat del compte i s'han

d'estar esperant perquè es troben el centre tancat i s'han de «pelar» de fred fins a les 8:45; i a l'hora de sortir s'han d'esperar. Aquests retards s'haurien d'omplir amb l'obertura del centre, sobretot de la biblioteca.

Els transports privats, desgraciadament, s'han incrementat en els darrers anys. La creixent arribada dels *scooters* han permès que molts alumnes puguin disposar d'un mitjà de transport ràpid per ciutat i relativament barat. A més, aquests nous motoristes rivalitzen en prestacions. La possibilitat que hi ha de poder conduir-los als catorze anys beneficia bona part de l'alumnat de l'institut.

El cotxe és el transport privat utilitzat principalment pels professors, però també pot ser emprat per alumnes que hagin assolit la majoria d'edat. A l'institut hi ha dues zones d'aparcament: la primera està situada dins del recinte escolar, que perjudica l'accés als estudiants que vénen caminant; i l'altra és a l'exterior, en un marge del camí municipal de Rufeà.

Es pot accedir al centre mitjançant la carretera N-II o bé pel camí municipal de Rufeà, accés recomanat per no ser tan perillós com la carretera tot i que hi ha l'inconvenient de la massiva afluència de camions.

Enfront d'aquests dos mitjans contaminants, hi ha el transport més aconsellable per a desplaçar-se per la ciutat: la bicicleta. Aquest és un mitjà ecològic i relativament ràpid, també proporciona un sa exercici diari. Els usuaris poden fer ús dels carrils bici que fa poc s'han instal·lat a la ciutat, o bé anar per la calçada, que és molt perillós per l'excessiu trànsit a hores punta. Un aspecte negatiu, però, és la por que tenen els usuaris als robatoris de bicicletes, o parts d'aquestes.

Entrevista

a Josep Borrell i Figuera

En Josep Borrell i Figuera (Mollerussa, Lleida 1954) exerceix com a director de l'IEI de Lleida, i abans va ser professor de llengua i literatura catalanes. Fou un dels fundadors del grup poètic «L'Estrof». Autor de l'antologia *Escriptors contemporanis a ponent 1859-1980* (col·l. La Banqueta, 4), el llibre de poemes *Un adulat desig* i altres. S'ha especialitzat en l'estudi de la Renaixença a Lleida. Durant set anys va ser professor del nostre centre l'IES Joan Oró, i per això hem volgut fer-li unes preguntes:

1) *Vostè va treballar al Joan Oró durant uns quants anys, com van ser els primers anys aquí?*

- El meu començament va ser amb moltes ganes i em vaig trobar de seguida amb companyes amb les quals ens vam entendre molt bé. El claustre era molt dur ja que el professorat estava dividit en dos blocs molt enfrontats, amb idees conservadores per una banda i progressistes per l'altra.

2) *Hi havia companyonia entre els professors?*

- Com és inevitable en qualsevol organització humana, en aquest centre hi havia molts grupets. Hi havia una bona amistat amb la gent del meu departament i amb alguns companys d'altres seminaris. Sempre et trobes amb una colla de professors amb els quals t'entens millor pel que fa a les idees, a l'ensenyament...

3) *Té algunes anècdotes importants d'aquests anys? Ens en podria contar algunes?*

- Recordo que quan vaig marxar els alumnes de literatura catalana de COU em van fer un bon comiat, molt emotiu i molt entranyable, això és el que més recordo.

4) *Quants anys va dedicar a l'ensenyament? I quants va treballar al nostre centre?*

- Bé, recordo que vaig començar l'any 78-79, i al gener del 87 vaig deixar l'ensenyament. Vaig passar set anys al Joan Oró i un al Gili.

El gener del 87 vaig marxar. Aleshores vaig anar a la inspecció, vaig deixar el centre pensant que tornaria algun dia, però bé, ja no hi vaig tornar més.

5) *Durant els anys que va treballar aquí es deuen haver produït alguns canvis, quins van ser els més importants per a vostè?*

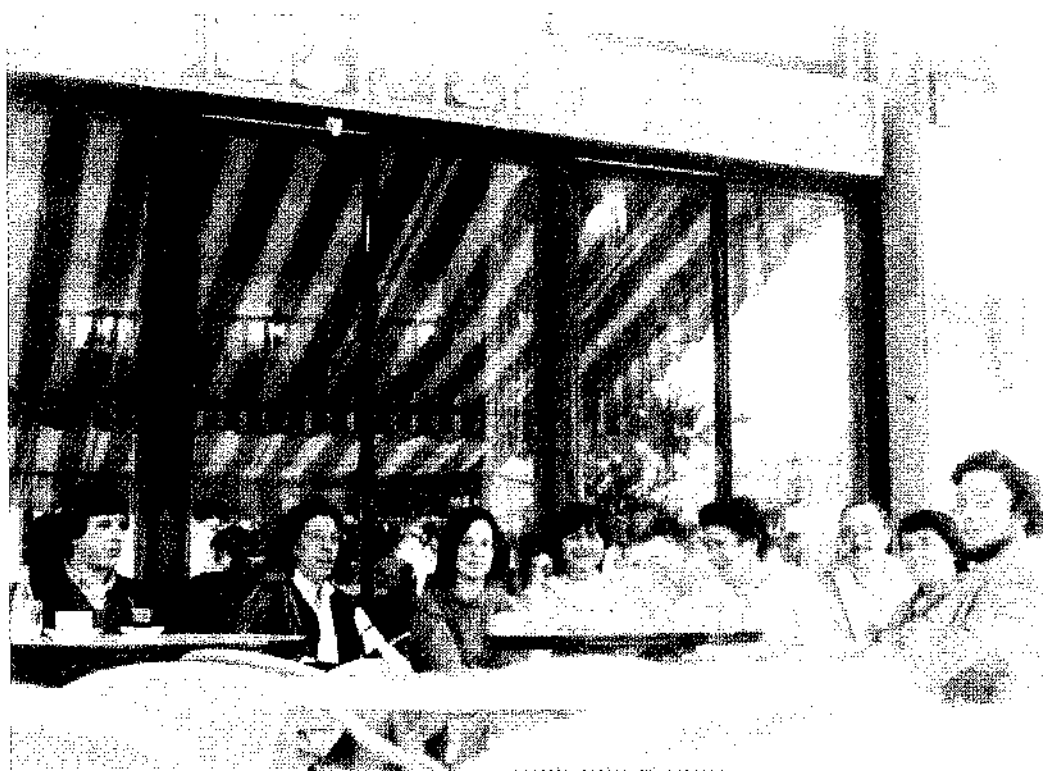
- El fet de desaparèixer el concepte tradicional de família molt ben unida en què els valors es traspassen de pares a fills, tota aquesta cadena començava a trencar-se i això influïa al rendiment; el tema d'introducció de les noves tecnologies seria un altre factor, recordo que en un moment determinat s'havia posat un èmfasi enorme en els audiovisuals, però en aquell moment ja començaven a quedar obsolets, era l'època de la introducció de la informàtica en el medi educatiu.

D'altra banda, el sistema del batxillerat antic era molt més rígid que no pas ara. Els alumnes només podien optar entre ciències i lletres. També respecte a la distribució jeràrquica entre el professorat, director, catedràtics... cal dir que aquest sistema ja anava canviant. També veies que els alumnes només podien optar entre ciències i lletres, de vegades això donava poc marge a fer un altre tipus de currículum, no poder combinar la riquesa d'altres continguts. Alumnes que destacaven a disseny o dibuix tenien molt poc espai dintre d'aquest batxillerat.

Un punt a destacar és la participació dels alumnes, professors i de la societat, els pares, amb la presa de decisions al centre ja que abans hi havia una direcció que governava totes les coses, després hi va haver una mena de consell de direcció i després es va aprovar la LOGSE i, per tant, va canviar això.

6) *Vostè va deixar la inspecció per a passar a la direcció de l'IEI, per què ho va fer?*

- El meu cas és un càrrec de confiança amb el president, i jo crec que si ho hagués de fer una altra persona, doncs seria així, era un nou repte ser fun-

Aquesta casa és la que proposa les ajudes a restauració, equipaments, activitats culturals, beques a l'ampliació d'estudis artístics, els mitjans de comunicació en català...

8) *Durant aquests anys s'ha produït, com ja sap, la nova reforma educativa, quina opinió en té? Quines coses afegiria o trauria?*

cionari d'aquesta casa, complementar-la amb altres coses, donar-li un aire renovat.

7) *Nosaltres com a estudiants no tenim massa idea de com funciona l'IEI, ens ho podria explicar una mica?*

- Bé, l'IEI és una fundació pública, una entitat de la Diputació de Lleida. La Diputació hi posa el personal i els diners.

La casa s'organitza en tres punts: l'edifici, on podem trobar des d'una biblioteca a l'oficina que organitza les activitats internes. Tots aquests serveis són uns serveis amb els quals hi treballen els funcionaris.

Hi ha un sistema de consellers, 36 consellers, que s'organitza en 7 grans departaments: lletres, història, art, ciències experimentals, matemàtiques, noves tecnologies, ciències jurídiques, econòmiques i ciències de l'educació.

En cadascun d'aquests departaments hi ha un grup de persones regides per un coordinador que proposa les activitats.

Una altra part molt important és tot el que havia estat l'àrea de cultura de la Diputació. Tota la part de suport a través d'ajuts, d'estudis, i de convenis del territori, doncs, ara ho gestionem des d'aquí.

- La reforma la vaig viure com a inspector perquè hi havia uns centres experimentals i em va tocar, juntament amb uns altres companys, començar a fer els primers informes sobre «aquesta aventura».

La reforma era necessària des del punt de vista de la conjuntura, no pot ser que al món del treball no puguem incorporar fins als 16 anys, i en canvi estiguem als 14 anys al carrer sense fer res. De manera que hi havia una obligació moral i ètica, però també legal i d'alguna manera era una forma d'homologar-se a la resta de països europeus amb l'edat d'escolarització obligatòria.

A poc a poc s'acabarà dissenyant una nova reforma que em sembla que ja existeix i que obligarà a fer un nou plantejament dintre de quatre dies.

9) *Ens han parlat de la seva afecció a l'escriptura i a la literatura en general, quants llibres ha escrit? Encara té temps per escriure?*

- Jo m'he dedicat, dintre de la literatura, a fer poesia. D'aquest gènere vaig publicar quatre llibres i després vaig fer llibres per a l'ensenyament o bàsicament per ajudar els estudiants a interpretar o fer comentaris de llibres, antologies...
- Home, no gaire temps, faig proves i articles de diari i coses d'aquestes, per això sempre estic més o menys embolicat.

entrevista

10) *Mirant enrere, als seus anys d'universitari, va formar part d'un grup poètic anomenat «La gralla i la dalla», per quí estava format? Què pretenia amb aquest grup? Ens pot parlar d'alguns records que guardi d'aquests anys?*

- La van formar una colla d'estudiants, hi havia molta gent, al començament, però, després d'aquell inici vam apuntalar d'alguna manera el Francesc Pané, el regidor d'ensenyament actual de la Paeria i a mi mateix. Això va ser cap al 72-74. Era un grup de gent que a través de la poesia es podien fer solidaris en contra d'una situació com era la dictadura.
- Va néixer penjant poemes al «Roser» i d'allí va néixer una exposició. Fèiem alguns jocs amb unes certes «performances» i d'allí va néixer finalment la creació d'una revista que es va dir *L'Estrof*, de la qual van sortir nou números.
- Penso que vam fer una feina bastant interessant perquè de revistes a Lleida sempre n'hi ha hagut molt poques i de revistes literàries encara menys.
- Va ser una etapa molt maca aquesta encara que no teníem mai un duro. Dura fins que acabes d'estudiar i la gent s'ha d'ocupar d'altres coses. De records n'hi ha molts, per exemple, el fet de tancar-nos la vigília de l'11 de setembre aquí al Roser i l'endemà penjar la bandera a la teulada. Passar els grisos i en lloc de treure-la, deixar-la penjada. La gent això no ho havia vist mai. Jugar sempre una mica a veure qui pot més. «La gralla i la dalla» estava plena d'anècdotes com aquestes.

11) *Què li suggereix el nom de Xerric?*

- Vol dir xerricar del porró. Un nom que jo mateix em vaig posar. Ara hi ha una generació que encara em diu així, però, els més joves no saben què vol dir.

12) *A més a més ens han arribat veus que vostè també ha tingut vocació de cantant; és veritat això? Quin tipus de música feia?*

- Feia una música basada en el meu ídol, el Bob Dylan. Per a mi ha sigut una mena de mestre no

tan sols en la música sinó també en les lletres. El meu referent, sobretot a la música, era el rock-and-roll, indiscutiblement. El rock dels 70.

13) *Tenim també entès que durant la seva època universitària es movia molt en l'àmbit polític; era representant dels estudiants? Organitzava assemblees? Va arribar a pertànyer a un grup polític tot i que estava prohibit durant aquests anys?*

- Sí, vaig ser delegat de curs durant tres anys a la universitat. Vaig començar al 72-73 i havia d'anar encara amb bastant de compte. Jo en recordo que per això em van denegar la pròrroga de la mili.

Fèiem assemblees a la Universitat, és clar que quan sorties al carrer només quedaven quatre gats perquè la gent ja no hi seguia. Després hi havia policies infiltrats i la gent havia de cridar «fora, fora!» cosa que era bastant violenta. Fins que finalment el policia sortia.

- No, no vaig militar mai ni al PTE, ni al Front Nacional de Catalunya. Fins després no vaig militar d'alguna manera amb el que a les primeres o segones eleccions es va crear: Nacionalistes d'Esquerra que era un d'aquests partits més extremistes que venia d'ERC i d'altres grups. A les eleccions del 80 ens vam presentar i va ser així durant 3 o 4 anys que vaig estar posat en aquest tema. Després quan ens vam unir amb el PSUC que després va ser Iniciativa... això ja no em va agradar, no ho vaig entendre massa i ho vaig deixar córrer. Ja no era una persona activa. Aleshores em vaig acostumar a anar pel meu compte.

Bé, hem arribat al final de la nostra entrevista i li volem donar les gràcies per haver-nos dedicat una mica del seu temps i esperem que s'ho hagi passat tan bé com nosaltres.

VANESSA RODRÍGUEZ, 2E

JOSEP TOLOSA, 2E

GERARD PULIDO, 2E

L'anorèxia

article

L'anorèxia es caracteritza, a grans trets, per un rebuig al manteniment del pes normal d'acord amb l'edat i l'altura, por intensa a engreixar a pesar d'existir un pes per sota de l'ideal, existència d'una distorsió perceptiva de la imatge corporal, negació total o parcial de la malaltia i, en el cas de les dones, l'existència d'amenorrea primària o secundària.

Les persones que pateixen aquests trastorns de l'alimentació tenen importants alteracions fisiològiques i biològiques, però també sofreixen un greu procés de desadaptació al medi, que les aïlla dels amics i altera seriosament les relacions amb la família.

La família sofreix intensament la malaltia. En molts casos es necessita ajut terapèutic per afrontar-ho i això cobra una especial importància, per tant, la família juga un paper determinant en l'evolució i millora de la malaltia.

Avui dia, una de les grans conseqüències de la propagació d'aquestes malalties, és la recerca desenfrenada de l'aprimament com a mitjà per arribar a l'èxit i l'acceptació social.

S'ha de considerar que l'actual model de cos ideal és inaccessible per a la gran majoria de les dones i incompatible amb una bona salut.

El Govern no pot evitar que es contractin models menors d'edat per a exhibir roba d'adults ja que la contractació laboral de menors de 18 anys «no pot entendre's com a irregular» sempre que es realitzi dins de l'ordenament jurídic.

Un pacte contra l'anorèxia

La Comissió d'Educació del Senat va aprovar un informe sobre factors que predisposen a l'anorèxia. Van demanar un pacte entre les administracions i sectors implicats.

Talles: Les botigues hauran d'oferir un ventall ampli de talles, d'acord amb la població. A més, el pes i la talla no podrà ser criteri per a acceptar o rebutjar algú en una feina.

Moda i publicitat: Es demanarà als publicitaris i creadors de moda que no utilitzin models amb un pes inferior als límits saludables.

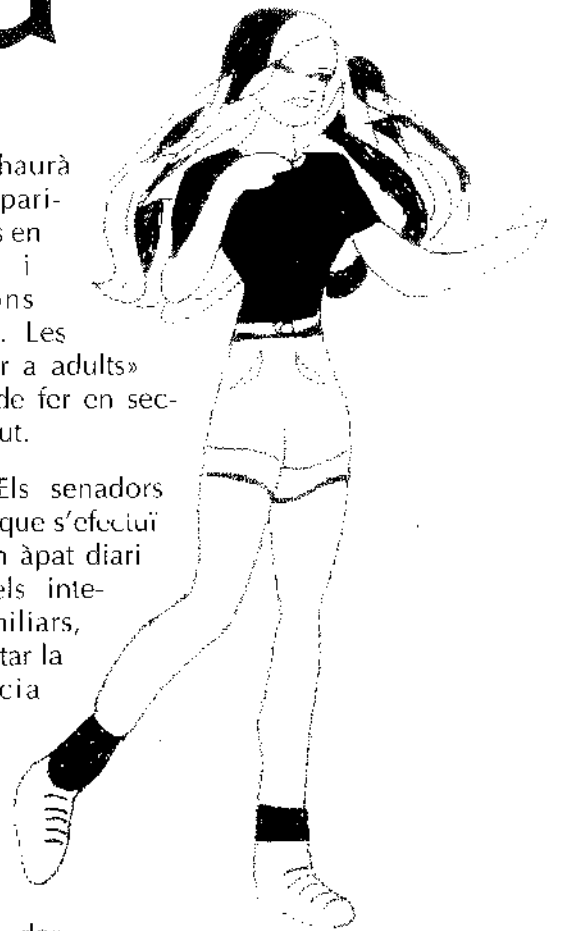
Dietes: S'haurà d'evitar l'aparició de dietes en programes i publicacions per a nens. Les «revistes per a adults» ho hauran de fer en seccions de salut.

Educació: Els senadors recomanen que s'efectuï al menys un àpat diari amb tots els integrants familiars, per tal d'evitar la insuficiència alimentària.

Mitjans de comunicació: El senat vol desterrar els valors socioculturals com «l'exaltació del culte al cos» i «l'estereotip de l'extremat aprimament associat a la bellesa i a l'èxit». Demanen als mitjans de comunicació que promoguin valors més importants com «la cultura o els hàbits de vida saludables».

Hi ha res d'això en la teva vida?

- Et peses més d'un cop al dia.
- Quantitat de calories: És el primer que t'interessa saber d'un aliment?
- El teu principal tema de conversa és sobre dietes i gimnàstica?
- Preguntes sovint: Estic grassa?
- Mai no et veus prima.
- Et trobes en dejú periòdicament.
- Et sents culpable per haver menjat i vols revertir-ho provocant-te el vòmit.
- Has tastat diverses classes de pastilles per aprimar.

- Evites reunions on et vegis obligada a menjar. Tendeixes a aïllar-te.
- Es retarda massa la teva menstruació.
- No vols mostrar-te amb banyador. Prefereixes la roba ampla.
- Et mareges i tens fred sovint.
- La teva principal preocupació és no engreixar-te.
- Prefereixes estar extremadament prima a estar sana.
- El que més t'agrada que et diguin quan et veuen: «Estàs més prima!»

- De vegades tens palpitations (el teu cor batega irregularment)
- T'exigeixes molt al gimnàs.
- Diuen que estàs insuportable i agressiva.

Ara seria un bon moment per a fer una reflexió. Encara que et sembli que aquestes preguntes són una mica exagerades, has de tenir en compte que són els símptomes clars d'una anorèctica potencial. Vés alerta!

ANTONI FERNÀNDEZ
IVAN FERNÀNDEZ

La pobreza

Yo creo que es vergonzoso ver como cada día mueren un montón de personas a causa de la falta de alimentos, de las enfermedades por la contaminación del agua que se ven obligados a beber, por la suciedad de las calles y de sus hogares, etc.

Creo que la mujer tiene derecho a trabajar, pero no a ser explotada. Este es uno de los problemas existentes en el «Tercer Mundo». Ningún niño puede ir a la escuela, pues tiene que ayudar a su familia y ganar dinero para poder comer. En este mundo hay una tasa de natalidad muy alta y supongo que esto también es malo. Porque cuantos más niños nacen más hambre hay y a causa de esto más gente, normalmente mujeres y niños, mueren a diario. Pero los habitantes de este mundo creen que cuantos más hijos tengan más mano de obra habrá. En fin, por estos hechos se caracteriza el «Tercer Mundo». ¿Por qué nuestros gobiernos, los de los países desarrollados no les ayudan?

Esta es una pregunta que simplemente no se puede contestar por el hecho de que nosotros cuanto más tenemos más queremos, somos egoístas.

Para solucionar el problema cada uno tenemos que poner un poco de nuestra parte, simplemente conformarse con un poquito menos.

También podrían dejar por un tiempo las investigaciones científicas en las que se gastan miles de

millones para saber si hay vida en otro rincón del espacio.

¿No es más importante en primer lugar conservar la vida de nuestro planeta? ¿No es mejor que todo el mundo viva igual? ¿O al menos en condiciones?

Ellos, los tercermundistas, también se merecen vivir bien porque la vida dura muy poco y sólo una vez, es como un viaje que empieza y termina sin darte cuenta.

Seguro que mucha gente no está de acuerdo, pero imaginaos por un momento que hubieseis nacido en el «Tercer Mundo», ¿Cómo os sentiríais al saber que cerca de allí hay gente, nosotros, que desperdiciamos las cosas y a veces tiramos la comida que nos sobra?

Así que ya sabéis, tenemos mucha suerte de haber nacido aquí y podemos estar orgullosos de ello. Y por eso cualquier cosa que tengamos no debemos desperdiciarla, pues a muchos chicos les gustaría tenerla, y sin embargo no se lo pueden permitir.

Este «Tercer Mundo» nunca, al menos por ahora cambiará, no va a desaparecer, porque como podemos observar las formas de gobierno de los países desarrollados lo ignoran y en algunos casos se aprovechan de él.

MARIA LLOP FILELLA. 3R ESO

Canvia el Xip!

article

Aquest és el primer any en què s'instaura totalment la reforma educativa a tot Catalunya, així queden enrere els tres anys de canvis en l'estructura dels instituts des de l'arribada de 1r d'ESO, fins a la configuració definitiva del nou sistema educatiu.

El nou sistema es basa en una prolongació dels estudis obligatoris fins als 16 anys. Aquesta ensenyança obligatòria es divideix en dos cicles: un primari fins als 12 anys, repartit en sis cursos; i un altre secundari dels 12 als 16 anys, que consta de quatre cursos dividits en dos cicles de dos anys (ESO).

A partir d'aquí, hi ha dues sortides: fer un Cicle Formatiu de Grau Mitjà (CFGM), orientat cap al món laboral; o continuar els estudis acadèmics amb el nou batxillerat que consta de dos anys.

Hi ha diverses classes de batxillerat segons la seva especialitat i així, té cinc modalitats diferents: humanitats, ciències socials, ciències de la terra i de la salut, tecnologia, i artístic (aquest últim no es cursa al nostre institut).

Acabat el batxillerat torna a haver-hi dues sortides: fer un Cicle Formatiu de Grau Superior (CFGS), o realitzar una carrera universitària havent superat les proves d'accés (PAAU).

Al nou sistema el nombre d'assignatures ha augmentat i, en no allargar-se l'horari lectiu, ha disminuït el nombre d'hores per assignatura.

El sistema d'avaluació també ha canviat: en comptes dels Exc., Not., Bé, Suf., Ins., MD; les notes són numèriques (10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0). S'han suprimit les recuperacions que es feien al mes de setembre. No obstant això, els professors es poden reunir a final de curs i decidir que un alumne amb més assignatures pendents del «normal» passi de curs. Un altre aspecte diferent és que a selectivitat s'avalua la matèria dels dos cursos anteriors, i abans només es feia amb matèria de COU.

Aquest canvi d'ensenyament ha resultat bastant polèmic per diverses raons:

- El nivell acadèmic sembla que ha baixat.
- L'organització de les matèries en crèdits, en comptes d'assignatures.
- Els crèdits variables o optatives no estan sempre

ben organitzats i no s'adapten a les necessitats dels alumnes.

- Diversificació de l'alumnat deguda al fet que s'han incorporat estudis obligatoris fins als 16 anys, i per tant, la preparació i la mentalitat no és la mateixa.
- Increment del nombre de cursos a l'ensenyament obligatori.

També hi ha, però, alguns aspectes positius:

- S'han creat noves assignatures que s'enfoquen més a l'especialitat escollida.
- Pel fet d'haver-hi optatives, els alumnes poden escollir allò que més els agrada.

Hi ha moltes discrepàncies entre l'alumnat i els professors. Observem les seves opinions sobre aquest tema:

- Sr. Fèlix Ipiens, 23 anys a l'ensenyament: «Ha bajado el nivel de conocimientos en todas las asignaturas. En general, la preparación para carreras superiores será inferior. La relación profesor-alumno no ha empeorado. Si los políticos son listos, cambiarán la reforma tanto en la calidad como en la cantidad.»
- Sr. Laureà Huguet, 6 anys a l'ensenyament: «Les idees són bones, però la pràctica no tant. Els bons estudiants no tindran cap problema. L'aplicació ideal d'aquesta reforma hauria de consistir a: no fer exàmens, sinó avaluar els coneixements adquirits per l'alumne al llarg de tot el curs amb una observació continuada del seu rendiment i de la seva actitud vers l'assignatura; que hi hagués més mitjans econòmics per poder realitzar més pràctiques.»
- El Sr. Miguel González ens ha explicat la dinàmica del centre quan va arribar al 1971, quan només tenia 25 anys, i als 27 va aconseguir la càtedra de dibuix. Va estar quatre anys sent director d'aquest centre durant l'època de la transició. Sota la seva direcció es van realitzar nombroses activitats com actuacions teatrals i fins i tot una emissora de ràdio ben gestionada. «El Joan Oró era el instituto de mayor prestigio de toda la provincia», afirma el Sr. González.

«Mi opinión sobre este cambio de plan es totalmente negativa. Los colegiales estaban bien en las escuelas hasta los 14 años. Este alumnado es muy heterogéneo porque sus niveles académicos son dispares, debido a la falta de selección que hay entre los estudios primarios y secundarios.»

«La reforma fue llevada a cabo por la burocracia de la enseñanza, dejando a parte la opinión que merecía ésta a los profesores. Con esto se consigue acabar con el fracaso escolar, porque aprueban todos. Pero este fracaso no depende exclusivamente de las notas, sino que depende también de una formación humana de la que carecen algunos alumnos que habitan en los centros. Algunos chicos de la ESO no se aplican en clase porque esperan a los 16 años para marcharse a trabajar.»

La reflexió final que ens va fer és la següent: «En treinta años se ha pasado del todo a la nada.»

També hem recollit l'opinió d'alguns dels alumnes que cursen 2n de batxillerat:

• Provenients de 1r de batxillerat:

«Realment no trobo massa canvi amb el sistema anterior.»

«El que més em preocupa és el fet que no hi ha exàmens de setembre.»

«El treball de recerca és una bona idea perquè permet ampliar els coneixements sobre algun tema en concret, però té l'inconvenient de treure temps per estudiar.»

• Provenients de COU

«Els professors tenien menys temps per estar per tu, els curss anava més ràpid, hi havia més matèria (potser perquè a l'anterior sistema a selectivitat només s'examinava matèria de l'últim any i els programes eren més densos) i, en general, era més difícil.»

JOSEP Mª SERNA GARCIA
ÓSCAR PAJILLA GONZÁLEZ
GUIFRÉ PALAU TERSA

Selectivitat

Ara fa un any, sentia pànic a una paraula: "SELECTIVITAT". Però, per què sentir-hi pànic? Doncs molt fàcil, perquè tots els estudiants es jugaven el seu futur en un sol examen. També podia ser la pressió que tots els professors que donaven COU ens ficaven al cos amb la típica frase: «això surt a la selectivitat.»

Quan sentíem això a tots se'ns posava la pell de gallina, total sols és un examen de tot el curs en dos dies i de totes les matèries.

Molts companys van arribar al final de l'esglauó, van fer front a la seva por i es van enfrontar cara a cara amb el tros de paper que decidiria el seu futur en aquest món ple de gent amb grans carreres.

També n'hi va haver molts (com jo mateix) que no vam superar ni el curs, però la gran pregunta és: ens serà més fàcil aprovar la nova selectivitat amb la nova reforma? Crec que sí per dos raons:

- 1) La nota de la selectivitat sols compta un 40%
- 2) Alguns anem més preparats (per això som repetidors)

M'imagino que a poc a poc la importància de la nota de selectivitat disminuirà fins a un punt que no serà necessari de fer el famós examen. Tot això serà gràcies al fet que el nombre d'estudiants es reduirà i per tant hi haurà un gran nombre de places vacants a la universitat.

GERARD PULIDO
JOSEP TOLOSA
VANESSA RODRÍGUEZ

T-Atraco Teatre

Presenta *Txèkhov (Que n'és de dura la vida de l'artista)*

Interpretada per Joan Valentí i Robert Govern, dos llicenciats en interpretació a l'institut del Teatre de Barcelona, presenten una obra escrita i dirigida per ells mateixos, amb l'assessorament de l'Òscar Molina.

Aquesta obra va ser vista pels alumnes de 1r i 2n de batxillerat de l'institut Joan Oró, el dia 28 de gener de 2000.

L'obra comença amb la sortida de l'Institut del Teatre dels protagonistes. Un d'aquests, amb l'afany de representar Txèkhov va recórrer gairebé totes les companyies teatrals catalanes. Per entendre bé l'obra era necessària la coneixença d'aquestes companyies, si no era impossible entendre-la, o qualsevol dels gags que satiritzaven un tret de la companyia. En Robert, una mescla entre Woody Allen i Andreu Buenafuente vol aconseguir l'èxit al més aviat possible, però al llarg de l'obra els seus somnis queden trastocats i amb la idea que sense padrins ni amics al món del

teatre, no seria res. Van apareixent tant companyies privades com públiques, un recorregut divertit, a vegades recreatiu, però gràcies a la seva interpretació els dos joves actors, fan de l'obra una de les més divertides d'enguany.

El Teatre Nacional de Josep Maria Flotats, la Fura dels Baus, El Tricicle, Els Comedians, Dagoll Dagom, fins al petitíssim Teatre Melic, són algunes de les companyies històriques, directors, i teatres de molt prestigi que estan parodiades.

La burla del teatre català va més enllà, ja que reflecteix els somnis degradats fins al no-res d'un jove actor català.

L'obra té algun moment de repeticció, però l'activitat dels actors, i un final inesperat, fan de Txèkhov un espectacle d'allò més divertit que connecta constantment amb el públic.

GEMMA BURON

Premi al Joan Oró

Hola!

Som un grup de nois de l'institut Joan Oró de Lleida, que cursem 1r de batxillerat. L'any passat ens vam assabentar de l'existència del concurs de Webs de ciència de la Generalitat a través de la pàgina de l'Xtec. Aleshores se'ns va presentar el dilema sobre el tema al qual havíem de dedicar la pàgina.

Dos mesos més tard, el seminari de francès de l'institut va proposar un viatge a Tolosa on es troba la fàbrica d'Aérospatiale —constructora dels Concorde. El Just i l'Oriol hi vàrem anar, i va ser llavors quan ho vam tenir clar: l'únic avió civil supersònic, el Concorde.

L'aviació és un dels móns que més ha avançat en el darrer segle, i la culminació d'aquesta evolució

aplicada als avions, ja que tots els avenços tècnics es fonen en aquest avió. Esperem de tot cor que la nostra pàgina dedicada al Concorde us agradi.

www.concorde.tsx.org

Jubilació de mossèn Jové

El dia 22 de desembre de 1999 quan acabàvem les classes del primer trimestre de l'últim curs del segle xx, els professors de l'IES Joan Oró vam fer un dinar al bar de l'institut per tal d'acomiar el company que es jubilava anticipadament: mossèn Jové. El mossèn es jubilava content i satisfet de començar una altra etapa de la seva vida en la qual tindrà més temps per dedicar-se de ple a la seva tasca pastoral. Li desitgem tots plegats que continuï amb aquest optimisme i aquestes ganes de treballar i que recordi sempre amb afecte tots aquests anys passats al costat dels seus amics, alumnes i professors.

Ataràxia 99 Recordatoris

La revista del nostre institut, **Ataràxia**, va ser molt ben acollida, el curs passat, per tots els membres de la comunitat educativa, alumnes, professors, personal no docent i pares. Entre els mesos de maig i juny del 99, per la venda del corresponent número, es va recaptar la quantitat de 33.855 ptes., que va ser destinada íntegrament a «Ajuda per Kosovo.»

Ens alegrem tots plegats d'haver pogut contribuir d'alguna manera a una bona causa i agraïm als nostres lectors la seva valuosa col·laboració.

Entre tantes i tantes notícies relacionades amb l'activitat del nostre centre, viatges, festivals, competicions esportives... etc. volem recordar també uns antics membres d'aquest institut, de quan encara es deia Institut de Batxillerat, que aquest curs ens han deixat. El senyor Lluís Peña que va ser professor del seminari de Ciències Naturals durant molt anys, i el senyor Josep Solans, professor i primer director d'aquest centre. A tots dos els recordarem sempre amb admiració i afecte.

literatura

Ya no tengo ganas de llorar
 Recoge tus cosas que te vas.
 La lluvia está mojándome
 Y el silencio intento romper.
 Yo soy lluvia y estoy mojándote
 Rompiendo el silencio, desterrándote
 Ya no te quiero, despídete.

(21-XII-99)

Dios quiso juntar nuestros destinos
 Y en mi pecho sigo recordando.
 Cuando la vida oscurece el sino
 Es vuestro nombre al que llamo
 Quizá acaba la vida, quizá el recuerdo,
 Pero nuestra amistad jamás.
 No hacen falta nombres, os quiero,
 Y si algún día muero no necesito más.
 A mis mejores amigas:
 Gema Burón Moles.

Refleja en el cristal
 Una sonrisa amplia y clara
 Y no quería nada más
 Que sentirse deseada.
 Un caballero al andar
 Fue y le dijo en voz baja
 Dejaría de caminar
 Si una sonrisa me regalaras.

(27-X-99)

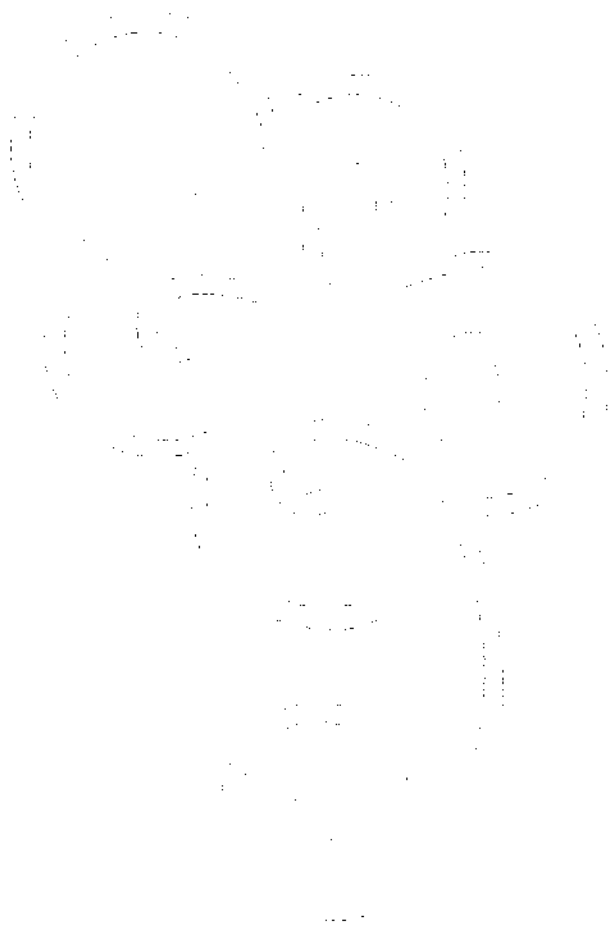
Una estrella nació en el cielo
 Y su fulgor me dio la vida.
 Al caer, una estela la seguía
 Y ese mismo tiempo
 Es lo que dura la vida.
 Poco después yo moría
 Porque un suspiro fue la vida.

Gema Burón Moles
 (27-VI-99)

Atardecer

Cuando el sol despierta de su sueño
 Dulce luz desprende en el alba.
 Y no es verdad, Ángel de amor,
 Que venceré al amanecer
 Cuando cien caballos golpeen
 Contra el atardecer?
 La paloma desairada vuela
 Como mi corazón cuando sueña
 Y su sino no encuentra.
 La tarde muere,
 Y oscuros están mis ojos
 Empañados por lágrimas
 Tristeza y sollozo.
 La luna brillante ya sonrío
 Las estrellas fieles la acompañan,
 Como las ninfas a sus diosas,
 Como los ríos a las montañas.
 El final del día es triste
 Pero más triste es no verlo,
 O verlo sin sentirlo,
 O quererlo y no tenerlo.

Gema Burón Moles
 (17-XII-98)

Juventud

Un temblor cubre su cuerpo
no quiere ni mirarlo
se le afloja todo el cuerpo.
Ella no sabe si en realidad
es amor lo que siente
atracción física quizás,
¡qué más da!
no lo puede ni mirar.

Un aroma te envuelve dulce y apasionado
sus manos cubriendo su cuerpo
y tú la has rechazado.
No digas nunca que no a un amor apasionado,
desesperación tendréis luego
si no sabéis aprovecharlo.
Corred, corred a buscarlo,
porque aquí estamos de paso.
Adán y Eva pecaron
al comer la fruta prohibida,
Adán por debilidad
Y,
Eva, por rebeldía.

Hada

En silencio

En silencio he llorado
A la muerte, mi enemiga,
De perder a alguien que yo quería.
He llorado y he gritado,
Dios mío te lo has llevado,
Sabiendo que lo quería.
Amargas horas pasamos,
Esperando aquel día
En la habitación,
Mirando hacia arriba,
Mi padre ya lo sabía,
Sin hablar, sin mirar.
Su respirar se apagaba,
Pues ya llegaba el día
Y él se despedía,
Sin hablar, sin mirar.
En silencio acabaron los días,
En silencio todo lo siento,
Protegiéndome día a día.

Hada

Para ti, mi niña

Tendrá que alzar el vuelo,
Mi niña de cabellos largos y cara chica.
A tu edad te has enamorado,
Comienzas a soñar y a compartir con otra persona,
Tu vida.
Aunque siempre seguirás siendo
Mi niña de cara chica
Quisiera llorar y reír contigo,
Compartir contigo tus andadas,
Que confíes en mí, en tu madre y amiga,
¿Cuántas veces mi niña?
Todas las que hagan falta,
Te lo dice tu amiga.
Sólo pido una cosa,
Que te respete y te quiera,
Como yo lo he hecho hasta ahora.
Que te quiera, mi niña
Y que te llene de alegría.

Hada

La lucha sigue

No entiendo nada
Sólo hay soledad
El sol no entra
La luna ya no lo intenta
El viento grita
Pero no vale la pena escuchar
Las lágrimas caen
Como la lluvia en el mar
Yo, solamente yo
Las palabras no ayudan
Las letras se desnudan
Frases sin sentido
Pensamiento sin destino
Verdades entre mentiras
Son causas perdidas
Nadie me puede socorrer
La lucha sigue
Y yo tengo las de perder
Fuerte hasta el final
Vencida cuando ya no me quede más.

Ainòs

El ritual

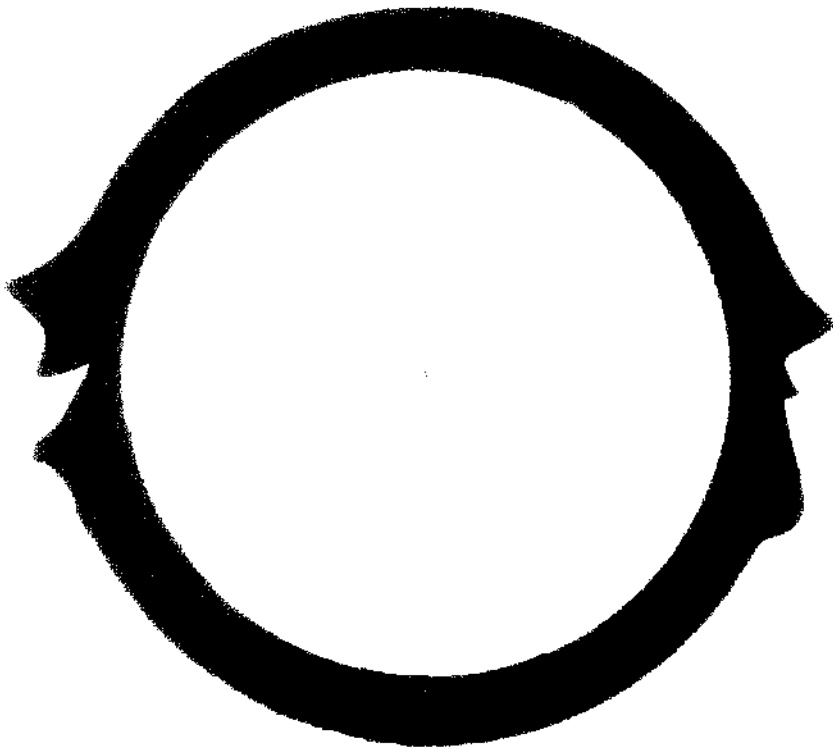
Cuando entré en el negro cementerio
Una sensación recorrió todo mi cuerpo
Notando como si aire frío
Entrara por la piel, sensible a esta sensación.
Noté que tenía el sentimiento de miedo despertándome.
Mirase donde mirase,
Sólo veía esos cuerpos enterrados
A punto de dar el paseo de media noche.
No aguantaría mucho más para exteriorizar mi terror
Hacia ese tétrico paisaje.
Todo estaba oscuro,
La única luz que podía ver
Era el reflejo de la luna sobre las cruces de las viejas tumbas.
Cuanto más adentro me escondía,
Más notaba que la gran ceremonia iba a empezar,
Para dar paso a los espíritus enfurismados
Por no poder escapar del vacío en el cual se encontraban.
Se oían unas misteriosas pisadas
Salidas de la nada
De ese aire en el que poco a poco me iba ahogando
Sin nada poder hacer.
No podía más,
Quería huir de esas presencias que en el paso del tiempo se
Iban presentando en medio de pocos sepulcros que estaban en pie.
Quería gritar, correr, pero no podía
Me faltaba ese impulso final para dejarlo todo,
Ahora que estaba a punto de poseer ese mundo.
No sabía si volvería a ver,
Alguna vez,
La luz del sol de cada mañana.
Tenía miedo de quedarme entre las tinieblas de ese lugar,
Pero aún así no me salía el andar.
Miré a esa luna llena
Para pedirle fuerzas
Pero rechazó mis gritos interiores de terror.
Estaba perdida,
Más cuerpos sin piel ya salían para vengarse del mundo.
La tierra se removía lentamente
Dejando ver los esqueletos,
Que se movían a su paso.
El ritual ya había empezado.
Cada vez se oían más voces, más pasos
Y las presencias de la noche se dejaban ver.

No pude más,
 Estallé,
 Mi terror salió a la luz.
 La cara se me volvió blanca
 Reflejando mi más terrorífica expresión interior.
 Empecé a notar que mi alma quería abandonar mi cuerpo para
 Reunirse con los otros.
 Luchaba contra todo eso
 Pero me era imposible
 Era mucho más fuerte que yo.
 Me venció,
 Mi alma me abandonó
 Dejándome tirada al lado de un hoyo cavado con un ataúd vacío.
 Noté que era mi fin,
 Miré el nombre del sepulcro
 Y lo supe definitivamente.
 Ponía mi nombre.
 Ya está,
 Mi fin empezó allí
 Rodeada de otros cuerpos vacíos.
 Todo se había terminado para mí
 Pero no para mi alma.
 Ella, mi alma,
 Se quedó allí,
 Celebrando el ritual...
 Que en realidad sólo era mi entierro.

Ainós

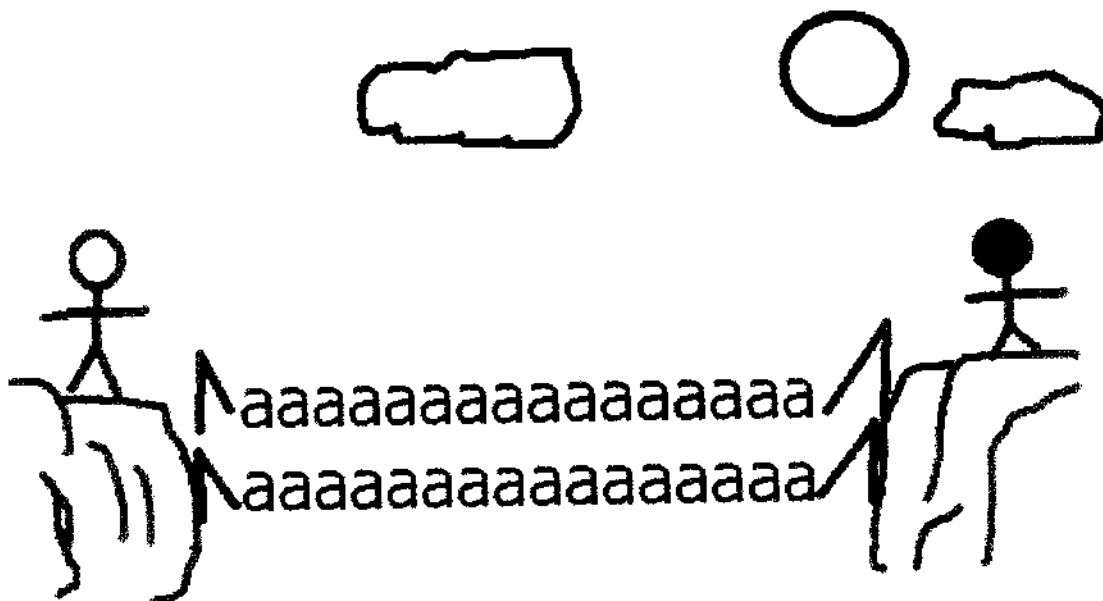
poemes
visuals

Una persona, dues cares:

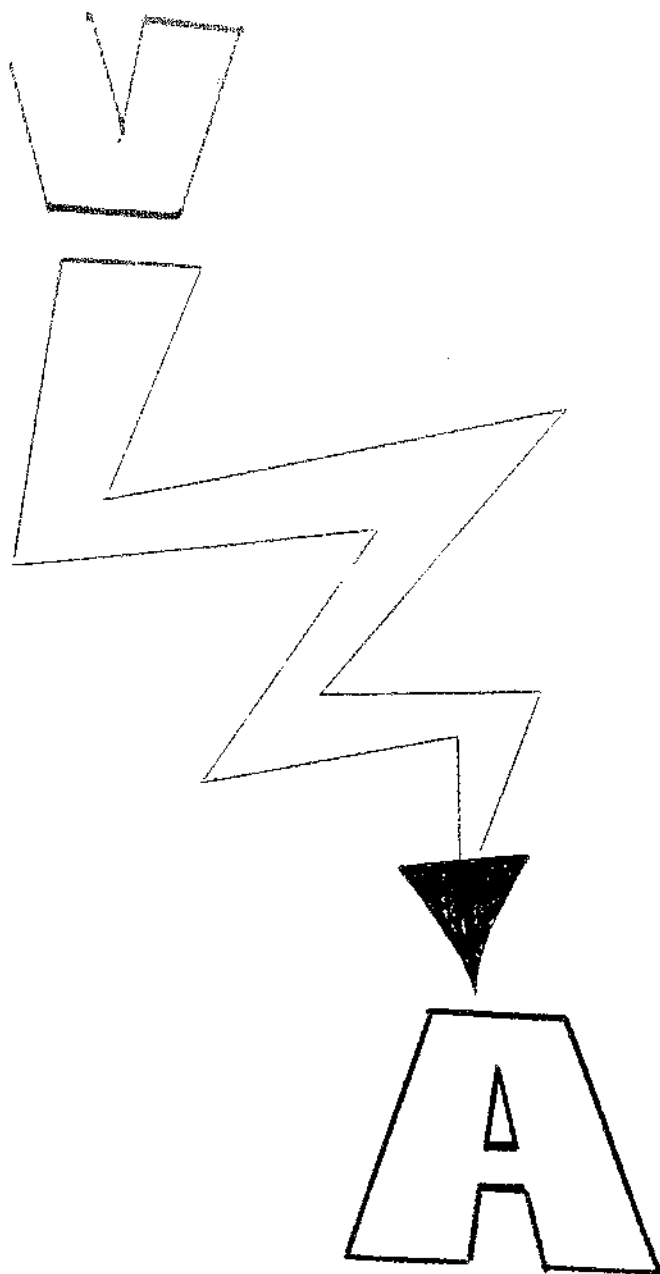
Ismael Garcia Martín

La comunicació:

Joan Pau Liébana

Tempus fugit:

Adriana Robles Barberà

Les hores mortes:

Joan Gómez Puigdemasa

premis literaris

XVè Premi de poesia i narració curta

«Agustí Ricart»

El dia 28 d'abril de 2000 va tenir lloc el lliurament dels premis a les guanyadores del certamen literari que cada any convoca l'Institut Joan Oró i l'Associació de Pares d'Alumnes, i que porta el nom del que va ser insigne professor de llengua i literatura del nostre centre.

El premi per al nivell educatiu d'ESO en la modalitat de prosa va ser per a la narració *Prunes verdes* de l'alumna Núria Geribàs de 4t A.

El premi de poesia va recaure en el poema: *Quisiera*, de Sílvia Hoyas de 4t E.

Pel que fa al nivell de batxillerat, la guanyadora va ser l'alumna Eliane Mas de 2n A en la modalitat de narració curta, amb l'obra: *Corre, que fas tard!*

En la modalitat de poesia el premi va ser declarat desert.

Les tres flamants guanyadores van rebre les felicitacions i aplaudiments de tots els companys i professors reunits a la sala d'actes, i de mans dels membres del jurat, el seu corresponent premi dotat amb 15.000 ptes. respectivament.

Des de la redacció de la nostra revista els donem la nostra més sincera enhorabona.

Premi de prosa de batxillerat, certamen literari «Agustí Ricart»

Corre, que fas tard!

T'aixeques al matí i el primer que fas és intentar recordar què has somiat però no ho aconsegueixes; així que decideixes despertar del tot i començar amb bon peu el dia. Sembla que a fora fa bon temps, si més no, el sol brilla i la gent va amunt i avall amb cara de felicitat. És primavera. Després de sortir de la dutxa no tens temps d'esmorzar. Com sempre se t'ha fet tard i tens pressa. Rellotge, jaqueta, bossa, ulleres, claus... claus? On són les claus? Tant se val, ara no tens temps. Agafa un taxi. Escales o ascensor? No, no hi aniré amb l'ascensor. Es va més ràpid per les escales. Però vigila, dona, que portes talons! Les nou. Bé, vas a l'hora. Si tens sort no hi haurà gaire trànsit. *Taxí! Taxi!*

Tomàs Briansó, 20 si us plau. Atxís! Gràcies. Ma-leïda al·lèrgia. Per què m'ha de passar a mi? Arriba la primavera i jo, amb la mateixa precisió d'un rellotge suís, començo a esternudar. Parlant de rellotges suïssos, al que et van regalar per l'aniversari se li ha de canviar la corretja. Apunta-t'ho a l'agenda que no te'n recordaràs! Perdoni, què diu? Sí, al·lèrgica al pol·len i a la pols i a no sé quantes coses més. Quarts de deu, quin desastre! Pari aquí, si us plau. Si hi vaig caminant arribaré abans. Sí, sí perdoni. Quant és? Què? A sobre que fas tard, el taxi t'arruïna. Tant se val, corre que fas tard. Segur que tot està a punt? Si no recordo malament no m'he descuidat res. Soroll, fum, gent,... quina calor que fa! Atxís! A veure... sí, és aquí. Tornaré a

pujar per les escales, al cap i a la fi és el primer pis.

Hola. Sí, sí ja ho sé però hi havia molt trànsit. Sec aquí? Doncs mira, fes el que vulguis però no me'l tallis. Les ungles? Sí, aquest mateix estarà bé. Fins i tot farà conjunt amb el vestit. Deu ser nova aquesta noia. Sembla una mica pàmfila. Contenta? Més aviat nerviosa. No suporto aquests esdeveniments. Sempre m'ha semblat molt tafañera aquesta dona però això de la tradició familiar s'ha de respectar, fins i tot amb les perruqueres. La veritat és que no ho fa gens malament, al contrari. Què diu ara? Ah sí, sí a les dotze. Ara? Dos quarts d'onze. Em fa mal la panxa, és clar, no he esmorzat. Li podria demanar que m'anés a buscar alguna cosa per menjar. No crec pas que es molesti. A més, ja ha acabat amb les mans. Perdona, oi que em faries un favor? Vés a comprar-me alguna cosa per menjar, si us plau. Sí un croissant estarà bé. Gràcies nena. Sí, que sembla maca, sí. Disset? Però si sembla molt més gran! Mentidera. Si té cara de criatura. Ai! Gràcies.

A veure com queda? Sí que m'agrada, està força bé. Sí, tranquil·la que vigilaré. No, no! Que no pateixi diu? Doncs, si no pateixo ara no sé pas quan ho faré. Va, corre que tens pressa. Sort que no està gaire lluny. Millor que hi vagi caminant, que arribaré més de pressa. Sempre em passa igual, però no ho puc evitar! Quina vergonya haver d'a-

nar així pel carrer. Tothom em mira. Què mira vostè, és que no ha vist mai ningú ben pentinat? Que n'és de tafañera la gent. Atxís! Ai! Si enxampés el misogin que va inventar els talons...! Sort que ja hi arribo.

Si que hi ha gent! No pensava que fóssim tants! És igual, tu a la feina, que t'has de vestir. Sobretot vigila amb el pentinat. Hola, ja sóc aquí. Sí, ja ho sé que faig tard però jo sóc així, que no ho saps que si no faig tard no sóc jo? On és el conjunt? Sí que m'ho ficaré, que no t'agrada? Massa provocatiu? Potser sí que m'he passat una mica. Però és igual, a mi m'agrada, no? Sí, ara el vestit. Para compte amb el pentinat. Queda maco, oi? Sí dona, sí que n'estic de segura! Ai pesada, sempre estàs igual! Ja no sé quantes vegades t'ho he sentit dir, això! Corre, que ens estan esperant. És per aquí? Hola. Sí, moltes gràcies. Que falsa que és la gent de vegades. Segur que ara mateix està pensant que aquest vestit em queda horrible. La veritat és que està morta d'enveja perquè voldria ser ella la que estigués al meu lloc. Deixa-ho ara, que tens altres coses en què pensar. Ja n'estàs segura del que fas? Sí, sí, sí... a més, ara ja no et pots fer enrere, et vas comprometre. Doncs au, a complir! Iriu una mica, dona, que, per sort, una no es casa cada dia!

ÉLIANE MAS

Premi de poesia. ESO, certamen literari «Agustí Ricart»

Quisiera...

Quisiera ser el viento otoñal
que desvela mis entrañas,
que acaricia tus cabellos,
que desnuda nuestras almas.

Quisiera tenerte en mis brazos
y dar calor a tu cuerpo
en las frías y solitarias noches
del triste y largo invierno.

Quisiera ser la afortunada flor
que en primavera te enamora,
que te hace sonreír,
que te entrega su aroma.

Quisiera ser el sudor
que baña tu hermosa figura,
que enciende intensas pasiones
en veranos de locura.

Quisiera ser tu vida,
la sangre de tus venas,
la noche y el día,
el mar y la tierra.

Quisiera borrar la nostalgia
que siento en tu ausencia,
liberar a mi alma
del dolor que le acecha.

Son mis únicos deseos,
son mis únicos pecados,
añojo tu presencia,
te quiero demasiado.

SILVIA HOYAS

Premi de prosa ESO, certamen literari «Agustí Ricart»

Prunes verdes

En Joan i la Núria estaven molt contents perquè per fi havia arribat l'estiu. Però la seva alegria no era tanta com aparentment semblava. Tenir vacances significava passar més temps a casa i això implicava trobar a faltar més el pare. Feia cinc anys que havia mort, però el buit que havia deixat era tan intens ara com llavors.

Cinc anys feia que havia mort el pare, tres de la fi de la guerra. El pare havia mort al front, com un bon soldat, defensant la seva pàtria: Catalunya. Ells tres, la mare, en Joan i la Núria havien seguit endavant amb els pocs diners que el pare havia estalviat. Però els temps eren dolents i aviat es van quedar sense res. Llavors van conèixer en Hans. Ell havia estat la seva salvació. Era un empresari alemany que s'havia refugiat a Catalunya de la guerra que s'estava lliurant al seu país. Al cap de poc de conèixer-se, en Hans i la mare es van casar. La mare ho va fer pels nens; sabia que necessitaven un pare o, si més no, algú que els pogués donar estabilitat econòmica.

La calor de l'estiu començava a fer-se notar i la fruita anava creixent. No molt lluny de casa, tenien una prunera repleta de prunes. Aviat estarien al punt; ara, de moment, encara eren verdes. En Joan i la Núria es passaven el dia asseguts davant l'arbre observant les prunes. Prop de la prunera, a uns deu metres, hi havia una caseta on guardaven els carros. Ara ja no la feien servir perquè n'havien construïda una de més gran al costat de casa. En aquesta caseta havien muntat la seva torre de vigilància. Des d'allí es veien les prunes. N'hi havia vint-i-set; les comptaven cada dia. Encara eren verdes.

Un matí, com cada dia després d'haver esmorzat, van anar a vigilar la prunera. Van comptar les prunes. N'hi havia vint-i-una. N'havien desaparegut sis. Al terra no se'n veia cap; a més, era impossible que haguessin caigut: encara eren verdes. Ni en Hans ni la mare les podien haver collit; no els agradaven les prunes verdes.

Aquella mateixa tarda van sentir soroll a la caseta. Un calfred els va recórrer l'espina: hi havia algú. Es van amagar darrere unes pomeres que hi havia a prop. Passada una llarga estona van veure sortir de la caseta un home de color. L'home es va dirigir cap a la prunera i va collir quatre o cinc prunes. Va mirar a banda i banda per comprovar que no havia estat vist i va tornar corrent a la caseta.

En Joan i la Núria van sentir llàstima. Pobre home! Havien de fer alguna cosa. Van decidir no dir-ho ni a la mare ni a en Hans perquè sabien que farien marxar l'home de la caseta, o que avisarien la policia, la qual cosa seria pitjor. Van acordar dur-li menjar ja que, si continuava robant les prunes, en Hans ho acabaria descobrint.

L'endemà van marxar de casa amb una bossa amb pa i formatge. No es podien permetre el luxe d'endur-se massa menjar perquè sinó també ho acabarien descobrint. Van penjar la bossa a la prunera i es van amagar darrere els arbres. L'home va sortir de la caseta i va agafar la bossa. Els havia vist i sabia que ho havien fet per ell. Va tornar a entrar i en Joan i la Núria se'n van anar cap a casa satisfets d'haver ajudat aquell pobre home. Feia cara de bona persona. Segur que la sort li havia donat l'esquena i, per això, es trobava en aquella situació. El continuarien ajudant i, qui sap si potser podrien entaular una entranyable amistat.

Aquella nit hi va haver una forta tempesta. L'endemà al matí tot estava ple de tolls. En Joan i la Núria van anar a la caseta. El fort vent havia fet caure una gran branca sobre la teulada i l'havia enfonsada cap a dins. Van pensar en l'home: potser havia quedat atrapat. Ells dos no podrien fer res, així que van anar a buscar en Hans. Van explicar-li-ho tot. Li van dir que a la caseta vella dels carros hi havia un home de color i que els semblava que havia quedat atrapat sota el sostre enfonsat. Li van demanar que l'anés a ajudar. En Hans els va dir que es quedessin a casa, que podia ser perillós.

Va agafar la seva escopeta i es va dirigir cap a la caseta. Ja tornava a ploure, i ho feia amb força. La Núria va pensar que en Hans no s'havia endut cap manta per tapar l'home negre, de manera que en va agafar una i va sortir a trobar en Hans. La Núria es va dirigir cap a la caseta. La pluja li colpejava la cara amb força i el cor li batejava amb rapidesa. Un cop a la caseta va sentir un soroll eixordador i sec. Algú havia disparat un tret. Tot seguit va sentir la veu d'en Hans. Havia pronunciat unes paraules estranyes. La Núria no va entendre què volien dir; —Heil, Hitler! —havia dit en Hans.

El tret i els crits d'en Hans havien deixat la Núria clavada a cent metres de la caseta. En Hans sortia arrossegant el cadàver de l'home negre. Va poder veure que tenia un tret al cap. L'havia assassinat! Va voler arrencar a córrer. El cor estava accelerat com mai i en bategar li feia mal, però la por l'havia paralitzada. La pluja queia amb força.

En Hans va veure la Núria, que el senyalava acusadora amb el dit índex. Va deixar el cadàver i va empunyar l'escopeta amenaçant la Núria. Aquesta va arrencar a córrer i en Hans la va perseguir. La Núria va caure a terra i en Hans va arribar on estava ella. La Núria va notar la fredor del canó de l'escopeta al clatell i va sentir una por que no havia experimentat mai: la por a la mort.

Llavors es va sentir un tret. En Hans havia disparat! No, la Núria encara era viva; estava estirada de bocaterrosa, immòbil com si la mort l'hagués vinguda a buscar, però encara era viva. Sense tenir temps de reaccionar, en admirar que seguia amb vida, va veure com en Hans queia a terra al seu costat. Es va girar i va veure la mare amb una escopeta i en Joan amb una pala. La mare va córrer cap

a la seva filla i es van fondre en una abraçada. No van poder contenir les llàgrimes. La Núria s'havia adonat quant estimava la mare; la mare havia estat a punt de perdre la seva filla.

La mare va explicar que en sentir el primer tret van saber que en Hans havia assassinat l'home negre. En Hans era un nazi. Feia temps que la mare ho sabia, però s'havia vist obligada a callar. En Hans l'havia amenaçada de matar els seus fills si el delatava. De manera que, la mare havia guardat silenci. El Joan i la Núria es van adonar com els estimava la seva mare, que havia estat capaç de matar per ells.

Ara tot s'havia acabat. En Hans havia mort; calia enterrar-lo. Amb la pala van cavar dues fosses: una per en Hans i l'altra per l'home negre. Si algú preguntava per en Hans dirien que havia tornat a Alemanya per buscar la seva família. Sabien que, malauradament, ningú preguntaria per l'home de color. Ni tan sols li havien pogut preguntar el seu nom.

La pluja estava cessant i els núvols començaven a dispersar-se. El sol estava sortint i en la llunyania d'un cel encara ennuvolat va aparèixer l'arc de Sant Martí. Les últimes gotes de pluja d'aquell dia van caure lentament sobre l'aigua del rierol que avançava ràpidament cap al seu destí final, on es faria gran arrossegat pels corrents d'altres rierols. En Joan i la Núria aquell dia havien estat arrossegats violentament cap a la maduresa per la bogeria i la sang freda d'en Hans i la seva fanàtica ideologia.

EDELWEISS

NÚRIA GERIBÀS ARMENGOL

esports

El motociclisme català

L'any 1999 ha estat, sens dubte, el millor any pel que fa al motociclisme espanyol i més concretament per al motociclisme català.

Ha estat l'any de Crivillé i Alzamora, el primer, guanyant el campionat de 500 cc, per primera vegada aquest campionat ha estat guanyat per un pilot espanyol; i el segon, guanyant el campionat de 125 cc.

Pel que fa a Crivillé, ja feia uns anys que es trobava a l'elit del motociclisme, però és clar, els últims anys el rei d'aquesta categoria ha estat Michael Doohan, que va guanyar els últims cinc campionats consecutius i sense cap rival que li fes perillar el títol. Però aquest any es va veure que tot seria molt diferent ja que als entrenaments del gran premi de Jerez Doohan va patir una forta caiguda, que va obligar-lo a passar pel quiròfan i al final acabaria provocant la seva retirada del món de les motos com a corredor professional. A partir d'aquest moment Crivillé va guanyar cinc curses consecutives i es va distanciar molt dels seus rivals, i va agafar un gran avantatge que va saber administrar fins que a dos curses del final es proclamà campió al Gran Premi del Brasil. Potser sembla que Crivillé va guanyar sobradament el campionat, però una caiguda al tram final del campionat li va fer acabar les últimes curses amb la mà esquerra molt debilitada; i per tot aquest esforç quan va acabar el campionat Crivillé va haver de ser operat de la seva mà.

Al seu poble natal, la festa va ser grossa. Crivillé va ser rebut com un heroi, i ara tots esperem que l'any vinent pugui aconseguir els mateixos èxits que aquest any.

Alzamora ha estat la gran sorpresa del Mundial de Motociclisme, el pilot lleidatà s'ha proclamat campió de 125cc sense guanyar cap cursa, això fa veure la gran regularitat que ha dut durant tot el campionat, ja que ha estat el pilot que ha pujat més cops al podi. Els seus dos grans rivals han estat l'italià Marco Melandri i el japonès Masao Azuma, ja que van arribar els tres a l'última cursa amb possibilitats de guanyar el campionat. Això va fer que l'última cursa fos la més emocionant i en la que hi va haver més nervis per part de tots els participants. Marco Melandri va agafar el cap de la cursa des del començament, ja que va obtenir un avantatge considerable, però l'Emili es va aguantar en segon lloc i això el feia guanyador del campionat. A tres voltes del final Melandri va començar a baixar el ritme i quan tenia al pilot català darrere seu va intentar fer-lo caure. Alzamora va poder esquivar-lo i, entrant en segona posició, va proclamar-se campió del món dels 125cc.

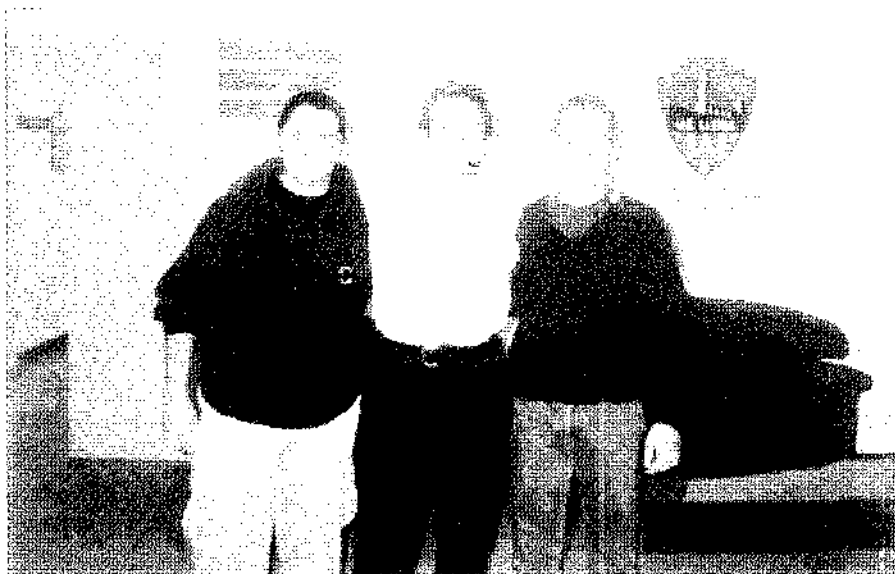
En aquest any 2000, cal destacar la recent victòria al G.P. d'Espanya al circuit de Jerez adjudicant-se el liderat provisional del mundial, després d'una emocionant (i atípic) cursa. Molt remarcable és la feina que van dur a terme els tècnics de la casa nipona per tal de revalidar el desitjat títol mundial, prova d'això són les magnífiques voltes rodades a Jerez.

CARLES SANMARTÍ
MIQUEL SALIDO
RUBÈN SANUY
RAMON PUJOL

Entrevista a Víctor Muñoz

Tenim el plaer d'entrevistar Víctor Muñoz, entrenador de la Unió Esportiva Lleida. Aquesta entrevista es va fer a principis d'octubre, quan l'equip no jugava del tot bé i els resultats no eren favorables. Tot i això va ser molt amable.

1. Com es troba a la ciutat de Lleida?

— És una ciutat on es viu molt bé, on la gent té molta qualitat de vida. Fa cinc mesos queestic vivint a la ciutat i crec que és una ciutat molt bona per viure.

2. Després de les primeres jornades de Lliga, està pressionat pels resultats?

— Sí, perquè els resultats han estat dolents i encara no estem en una situació còmoda. No estem jugant al nostre nivell i lògicament quan els resultats no arriben, la gent s'incomoda i els jugadors tampoc no tenen la seva confiança. Encara hem de guanyar molts partits per veure el Lleida en una situació bona.

3. Què espera d'aquest Lleida?

— Ho espero tot, perquè portem pocs partits. Encara falten 32 partits i estem en una situació dolenta que hem iniciat, però l'equip està jugant bastant bé i té molta voluntat i moltes ganes de treballar. Després volem estar al més alt possible i jugar bé a futbol i ser un equip que pugui mirar per a pujar a primera.

4. Què pensa la directiva sobre els fitxatges?

— Bé, quan arribi el mes de desembre hi ha uns dies de possibilitats de fitxatges, però ara mateix no estem pensant en fitxatges, tenim un planter complet i si no sofrim problemes sanitaris no crec que fem cap tipus de fitxatge.

Sobre els juvenils crec que hi ha una gran diferència amb el primer equip, per exemple l'altre dia vam jugar un partit contra els juvenils i vaig notar una gran diferència. Si hi hagués una filial a segona B o tercera divisió seria diferent.

5. Es troba recolzat per l'afició?

— Quan els resultats no són bons, és difícil sentir-se recolzat per l'afició, però el comportament de l'afició és bo. El comportament de l'afició que vol veure un bon futbol és bastant respectuós i jo crec que al final del campionat quan els resultats arribin, l'afició es quedarà contenta.

6. Com es pateix més, com a jugador o com a entrenador?

— És diferent, jo deia sempre que el jugador té la possibilitat de demostrar el que és al camp i com a entrenador això és difícil, perquè es depèn dels jugadors. De totes maneres, és molt bonic entrenar i portar un grup i fer-los treballar durant la setmana per arribar amb condicions al cap de setmana.

El que pretenem és que la U.E. Lleida tingui un gran equip de futbol, que sigui un equip competitiu en la 2a divisió i que puguem fer aquest salt a 1a divisió que és un somni per a tothom.

7. Té alguna anècdota com a jugador?

— Sempre hi ha alguna anècdota, no? Jo, de petit somiava que podia jugar a futbol, com a jugador professional, que podia jugar a la selecció espanyola, jugar el mundial i aquests somnis s'han complert. Ara estic somniant ser un gran entrenador i poder guanyar la final de la Copa d'Europa com a entrenador, i amb això estem. Espero que aquest somni es pugui complir ben aviat.

8. *Què recorda de la seva etapa de jugador?*

— Com a jugador tinc molts records bonics. Recordo el dia que vaig debutar a primera divisió contra el Barça a la Romareda i vaig jugar contra Neeskens (jugador del Barça de l'època) al qual vaig cobrir tot el partit. No oblidaré mai el primer gol que vaig marcar, va ser contra el Barça al Camp Nou. Va ser molt important per a mi debutar amb el Barça a la Lliga. Va ser una etapa molt diferent ja que jo arribava del Saragossa i al Barça hi havia molt bons jugadors però vaig tenir la sort d'integrar-me molt de pressa i quedar-me molts anys. Una cosa molt maca va ser jugar a la selecció espanyola, jugar un Europeu i un Mundial. Jugar al Calcio italià va ser molt important per a mi ja que vaig agafar molta experiència. I d'altres coses.

9. *Com es va sentir quan es va retirar del futbol?*

— La veritat és que vaig tenir una retirada bastant normal. Jo ja tenia 34 anys, no vaig tenir cap lesió i vaig jugar els últims partits amb el Saragossa. Vaig anar a Estats Units a jugar amb un equip, però principalment a estudiar. Va ser una altra Lliga més i ara continuo ficat dins del món del futbol.

10. *Manté contacte amb els jugadors de la seva època?*

— Sí, encara mantinc relacions amb alguns jugadors, el que passa és que tothom fa la seva vida. I en realitat tinc molt bones amistats que m'han ajudat bastant en el món del futbol.

Agraïm la seva col·laboració en l'entrevista que li hem realitzat i li desitgem tot el millor en aquesta temporada i també en la seva vida com a entrenador. Estem segurs que traurà el millor rendiment dels seus jugadors, per tal de pujar a Primera Divisió.

RAMON PUJOL
CARLES ALBERT SANMARTÍ
RUBÈN SANUY
MIQUEL SALIDO

1r CROSS del Camp Escolar

Dintre dels actes de celebració del final del primer trimestre del curs 1999-2000, el dia 22 de desembre, va tenir lloc el primer Cross del Camp Escolar, en el qual van participar els alumnes dels tres centres veïns; Màrius Torres, Gili i Gaya i Joan Oró. Cal dir que la nostra representació d'esportistes va ser molt lluitada i obtingueren diverses medalles que van ser atorgades pels professors d'educació física i el director del nostre centre.

Entrevista a Francesc Casals

Tenim el plaer de realitzar una entrevista a Francesc Casals, exalumne del centre Joan Oró, i campió d'Espanya de llançament de pes en la seva categoria.

1. *Per què et vas decidir a practicar aquest esport i no un altre?*

— Perquè al poble on visc fèiem atletisme i per això em vaig decidir a practicar aquest esport.

2. *On vas començar i qui et va animar al llançament de pes?*

— Vaig començar al poble i em va animar el meu oncle que era el que coordinava l'atletisme al poble.

3. *Quantes hores dediques diàriament a entrenar-te?*

— Bé, doncs cada dia em passo de dues a dues hores i mitja entre els entrenaments i les sessions de peses.

4. *Els entrenaments afecten les teves hores d'estudis? Reps algun tractament especial en els teus estudis?*

— No, perquè ara faig classe per la tarda i després vaig a entrenar-me, així em queda tot el matí lliure per a estudiar.

5. *Penses estudiar alguna carrera? Quina?*

— Sí, si puc m'agradaria estudiar INEF, perquè m'agrada molt tot el que està relacionat amb l'esport.

6. *En què consisteixen els entrenaments?*

— Primer faig una mica de tècnica, com posar bé el cos, com llençar..., i després una mica de gimnàs per enfortir els músculs.

7. *Segueixes alguna dieta en especial?*

— No, tinc una dieta normal com la resta de la gent, és a dir no he de seguir cap mena de règim.

8. *Estàs en alguna residència? Vas haver de passar algunes proves per entrar-hi?*

— Sí, ara mateix estic anant a una residència. No, l'entrada és lliure i no cal fer cap mena de proves per entrar-hi.

9. *T'agradaria anar algun dia al C.A.R?*

— Sí, però de moment em sento força bé aquí.

10. *Amb quants metres vas guanyar el campionat d'Espanya?*

— Van ser 14,12 metres.

11. *Quin és el teu rècord de llançament?*

— El meu rècord és de 14,58 metres.

12. *Has pensat dedicar-te professionalment a aquest esport?*

— No, mai ho he pensat, ja que és molt difícil.

13. *Què pensa la teva família de tot això?*

— Estan contents que practiqui algun esport, i si se'm dona bé, millor.

14. *Finalment, Francesc, penses que pots arribar lluny?*

— No ho sé, però de moment m'ho passo molt bé fent una cosa que m'agrada.

RUBÈN SANUY
RAMON PUJOL
CARLES SANMARTÍ
MIQUEL SALIDO
GERARD PULIDO

Entrevista a Lucas Victoriano

1. S'ha adaptat bé a la ciutat de Lleida?

— Sí, cada persona s'adapta al que un vol realment, en aquest cas jugar a bàsquet. Per sort vaig tenir l'ajuda d'amics i això s'agraeix molt.

2. Fins a on pensa que pot arribar aquest equip?

— Sóc una persona a qui no li agrada dir el que passarà en un futur, només tinc vint anys i no sé què faré quan en tingui trenta, a mi m'agrada anar partit a partit i crec que tenim moltes possibilitats d'arribar al play off final.

3. Es troba recolzat per l'afició?

— Sí, aquesta és una gran afició ja que sempre està recolzant l'equip, i encara que el resultat no sigui bo ens sentim recolzats per ells. És molt diferent a la de Madrid ja que allí només volen guanyar títols i quan aquests no arriben l'afició no ajuda l'equip.

4. Quan va començar a practicar aquest esport?

— Des de molt petit, tenia uns 5 o 6 anys quan vaig començar a jugar a bàsquet i va ser un esport que em va agradar molt i des de llavors ja no he parat de jugar-hi. Des de molt petit vaig veure que m'agradava molt el bàsquet i sempre vaig jugar en categories més altes de les que em pertocaven, per això ara que només tinc 20 anys ja he jugat a diversos equips.

5. Algú més de la seva família practica aquest esport?

— Sí, la meua mare practica aquest esport, potser va ser ella qui em va animar a practicar-ho i ara encara hi està vinculada ja que és entrenadora d'un equip femení de bàsquet. El meu pare

també és un bon esportista, però ell no practica el bàsquet sinó que practica el futbol i ara també entrena un equip de futbol.

6. Va pensar mai que en arribar a Lleida faria un pas enrere en la seva carrera?

— No, ja que si ho hagués pensat no hauria vingut, però jo sóc un jugador jove i encara he d'aprendre moltes coses noves i si em quedava a Madrid no hagués pogut aprendre. I de totes les ofertes que vaig rebre vaig pensar que la de Lleida seria la millor ja que és una plantilla jove i amb ganes d'aprendre.

Finalment, volem agrair la col·laboració a Lucas Victoriano en l'entrevista que li hem realitzat i li desitgem el millor en aquesta temporada i en la seva carrera com a professional d'aquest esport. Esperem que la seva aportació sigui la millor possible per tal d'aconseguir l'ascens a la màxima categoria.

RAMON PUJOL
MIQUEL SALIDO
CARLES ALBERT SANMARTÍ
RUBÈN SANUY

Participació del Joan Oró a la tercera setmana

olímpica

Durant la setmana del 10 al 14 d'abril vam participar a la Setmana Olímpica que va organitzar el CODEO amb 326 alumnes del centre en 14 modalitats esportives.

El total d'equips presentats a la competició va ser de vint-i-un, repartits en les diferents categories. També vam participar en set esports individuals.

Aquesta és la relació de les millors classificacions obtingudes pels nostres alumnes en esports col·lectius i individuals.

ESPORT	CATEG.	PARTICIPANTS	CLASSIF.	
Bàsquet	A	Masculí	2n.	
Handbol	C	Masculí	1r.	
Voleibol	C	Femení	2n.	
Futbol 11	B	Masculí	4t.	
Voleibol	B	Femení	4t.	
Hoquei	A	Masculí	4t.	
Hoquei	A	Femení	4t.	
Atletisme - Alçada	C	D. Arriá	Masculí	3r.
Atletisme - 60 m t.	A	L. Vilalta	Femení	2n.
Atletisme - 800 m ll.	A	L. Vilalta	Femení	1ª.
Atletisme - llargada	B	I. Robles	Femení	2n.
Atletisme - 80 m ll.	B	E. Pach	Femení	1ª.
Natació - 25 m ll.	A	J. Espasa	Masculí	1r.
Natació - 50 m braça	A	A. Agustí	Femení	1ª.
Natació - 4 x 50 estils	A	Agustí - Farrús - Farrús - Herrero	Femení	2ª.
Escacs	C	E. Añón	Masculí	2n.
Escacs	C	G. Giménez	Femení	2ª.
Tennis taula doble	C	Langa - Vilaró	Masculí	2n.
Bàdminton - dobles	B	Muñoz - Arrovo	Masculí	4t.

El Seminari d'Educació Física vol agrair i felicitar tots els participants pel seu comportament durant tots els dies de competició i també la col·laboració d'alumnes, exalumnes, APA i professors que amb el seu suport han fet possible aquesta «Setmana».

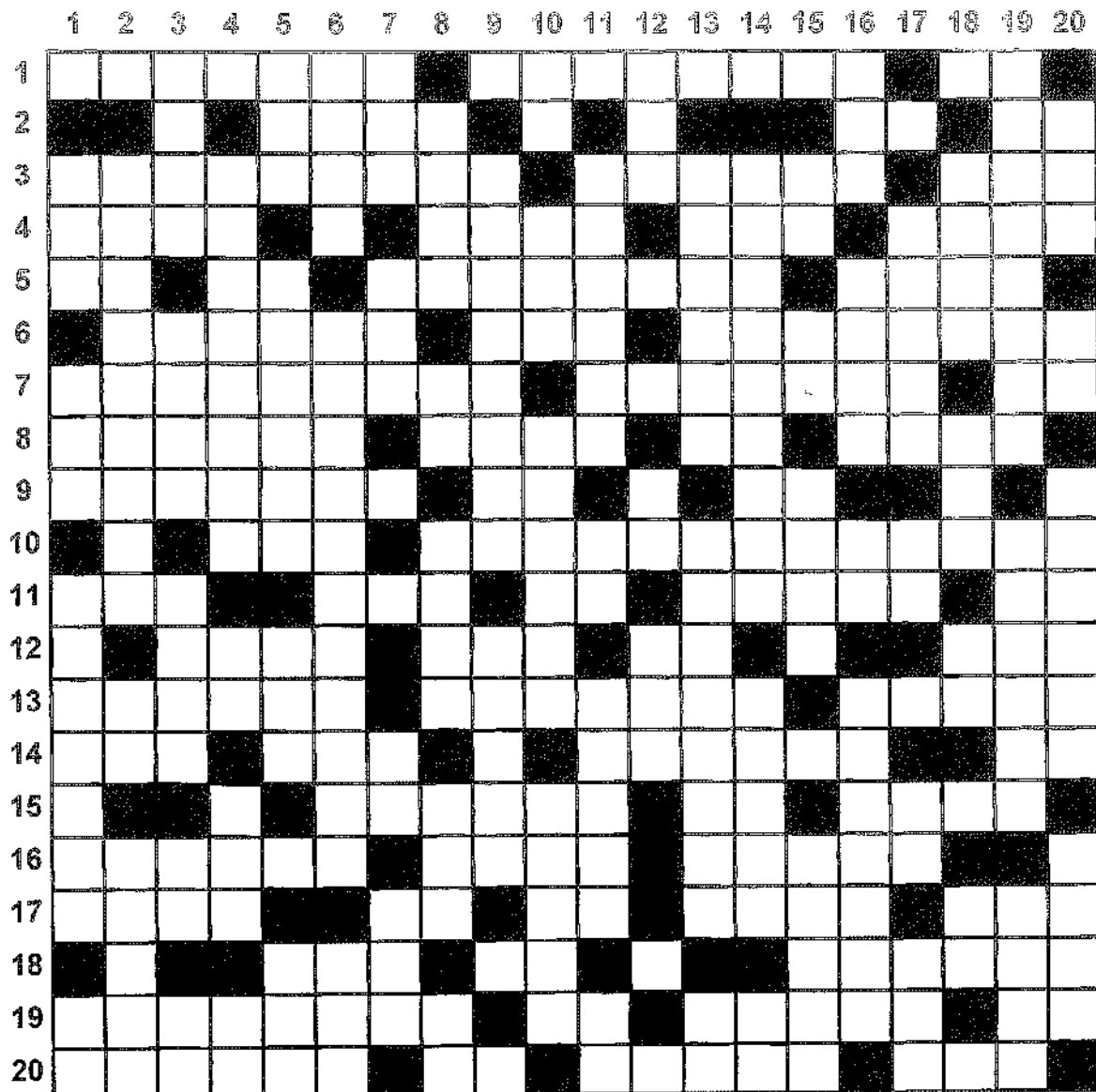

Equip d'handbol del Joan Oró

Equip femení de voleibol del Joan Oró

passatemps

Horitzontals

- 1: Professora de literatura que «lleva razón» (al revés). Professora amb Audi. 90.
- 2: La vocal més temuda. Fico (al revés). Constant de Richter. Consonant de la paraula tontería. *Anto meridiem*. Reig Martí.
- 3: Professora de química. Un grec molt dolç. El país més capitalista.
- 4: Toro. Circumferència. Pedra. Els «reclutes» del Joan Oró. Punt cardinal (al revés).
- 5: Pronom possessiu (al revés). Normalment hi tenim cinc dits. Estranyament. Ciutat felina (al revés).
- 6: Percepció visual. Camí. Persona (o no) que creu en el govern de Déu.
- 7: Ruta. Model de càrrega Ford. Aliment de primera necessitat (al revés).
- 8: El germà més gran de ton pare (al revés). Pronom personal. «Gran Turismo» (al revés). Bot.
- 9: Diminutiu d'una estació. Article. Secció. Ocell (al revés). Moviment del cavall d'escacs. Matricula d'Alacant.
- 10: Sofre. La cigonya ho fa als campanars (al revés). Adverbi de temps.
- 11: Gos. Paper (al revés). Nota musical. Pot tenir cua o no (al revés). Eusko Alkartasuna.
- 12: Inicial de carretera europea. Ínsula. Mític jugador de bàsquet (al revés). El metall més apreciat. Radi. Gandul (al revés).
- 13: Es mouen amb gràcia. Revolt d'un riu en el seu decurs. Mar soviètic.
- 14: Escoltar (al revés). Motor del grup Volkswagen. Punt cardinal. Repenjava el cul (al revés). República de Veneçuela.
- 15: Conjunció copulativa. Símbol de la velocitat de la llum. Benvolent professor per a «caballeros; perdón, ladies y caballeros». No contesta. Partit creat per Pablo Iglesias.
- 16: Vella. El mar per als «pijos». L'únic professor de llengua castellana. Carbó.
- 17: Acabada de fer. Posada en marxa. Logaritme neperià (al revés). Olimpíades del '88. Utilitzo.
- 18: Bor. Cercavila (al revés). Infusió. 1000. Albins.
- 19: La professora més periodística (al revés). Pronom reflexiu en forma plena. Cos/sin. Or (al revés).
- 20: Part exterior del fuet (al revés). Allò que més li agradava a Dionís (al revés). Vincle familiar. «Mañico» de física.

passatemps

Verticals

- 1: No la saps fer amb un canut. Policia federal. Ciutat japonesa. Professor de mecànica. Societat limitada.
- 2: Punt excitant. Augmentatiu del temple religiós més petit. Onomatopeia dolorosa. Premi.
- 3: Planta enfiladissa. Onomatopeia del so de les campanes (al revés). Fibra sintètica. Televisió. Correcte i perfecte.
- 4: La consonant més vibrant. L'antiga Soria. La consonant geminada. Servei d'espionatge. Interruptor diferencial.
- 5: Jugador de la UE Lleida. Alleugereixi o disminueixi. Article femení plural. Constant que val 6,67·10⁻¹¹. Sufix d'abstracció (al revés).
- 6: Bèstia (al revés). Illa polar. Espècie d'ós en perill d'extinció (al revés).
- 7: Habilitat innata d'origen diví. Presa. Temperatura. Matricula d'Astúries. Arbre de fulla perenne típic del clima mediterrani (al revés). El nostre institut.
- 8: Fruita típica de la nostra terra. Nota musical. Manca de greix al cos. Xicot (al revés). Afirmatiu.
- 9: Distintiu alemany. Autor de *Don Juan Tenorio*. Tristesces. Període. Velocitat.
- 10: Porta lògica que realitza la suma. Forat excavat per alguns animals. El tecnòleg més enrotllat. Xicotes.
- 11: Massa. Hom el definiria com el més enrotllat o el que més s'enrotlla, si i només si hi ha classe. Pronom que substitueix al CD (al revés). La «m» ho és. Riu de la vessant cantàbrica.
- 12: Estiu dels gavatxos. Distintiu espanyol. Resistència. Societat anònima. Sentiment despectiu respecte a algú. Consonant inicial d'un «clan» musical. Nitrogen.
- 13: Força normal. Netejat. Cursos d'aigua molt violents i esporàdics. Mesura de la cilindrada.
- 14: 2,71281828... Pengin la roba. No és necessari fer una redacció de 150 paraules per descriure-la. Article lleidatà (al revés).
- 15: Unitat de càrrega. Mag molt famós (al revés). Vibració agradable a l'oïda (al revés). Acudir a un lloc. Superfície. Vacil·lació.
- 16: Salutació índia. Hobbies. Fa mal. Mossèn.
- 17: Molaritat. Seduït (al revés). *Post meridiem* (al revés). Àrea. Model esportiu de la casa Mercedes-Benz. 52 setmanes.
- 18: Xeix. Afluent del Duero. Pronom personal (al revés). Policia nazi. Oxigen. Sense roba (al revés). Urani.
- 19: Qualitat de gaudir amb el dolor dels altres. Toixit subaquàtic. Poble de la comarca del Segrià (al revés).
- 20: Totxo. Unitat de pressió del S.I. (al revés). Professor de física i química que mai mira «andetràs» (al revés). Objecte.

J.M. SERNA / G. PALAU / O. PADILLA

Relaciona aquestes frases amb el seu corresponent professor

R. Usall	I jo em pregunto...?
J. Felis	La meva assignatura és molt important
Pilar G. Oliva	Llevas razón
P. Mallada	Quan quedem per fer l'examen?
Lídia B.	Una pila a l'any la podeu fer.
M. Torrego	Maries!
J. Calvo	¿Lo habéis captado?
Laureà H.	The weather in Lleida it's typical in London
Á. Martínez	Los márgenes de las pizarras no escriben
M. Bertran	Señoritas y caballeros
A. González	Ese murmullo debe de cesar
F. Ipiens	Si estudiieu, això és molt fàcil
M. Sorribes	«Tó pa fuera»
Regina H.	Els exàmens no compten
M. Pascual	Allò, i si m'apureu...
M. Fernández	El Voltio fue descubierto por Alessandro... Lecquio
C. Escué	Es possible!!! Les provetes són per animals

ELENA FARRÚS
MIREIA GARCIA

A	W	C	A	M	A	T	S	E	R	T	Y	U	I	O
S	D	F	G	H	J	U	K	L	Ñ	Z	X	Ç	L	P
C	V	B	J	N	G	D	N	C	I	U	S	A	L	L
Z	W	S	D	G	H	E	V	B	G	H	O	I	Z	W
E	I	F	S	H	G	L	F	D	T	A	R	I	I	P
D	U	P	H	F	S	P	Ñ	U	K	G	R	F	L	G
N	Y	P	I	D	D	F	G	F	E	L	I	S	P	J
A	T	S	B	E	F	I	Y	O	W	Q	B	U	R	A
N	F	S	K	L	N	G	F	H	Y	T	E	P	T	O
R	R	T	Y	U	O	S	L	A	U	C	S	A	P	P
E	X	X	C	V	B	P	E	E	Y	Y	G	Y	U	I
F	C	T	P	L	M	N	B	V	C	I	X	S	W	E
Ç	O	C	A	L	V	O	P	O	V	G	P	Y	I	Y

Buscar els noms dels professors següents:
Camats, Ipiens, Sorribes, Calvo, Fernández,
Tudel, Pascual, Usall, Felis i Vigatà.

Sodi

--	--

1 2

Manganès

--	--

3 1

Pare de pare

--	--	--

2 4 5

Que no ha menjat

--	--	--	--

6 7 8 9

Habitants d'un territori

--	--	--	--

10 7 1 11

Vora

--	--	--	--	--

3 2 12 13 7

Pastís anglès

--	--	--	--	--	--

14 9 6 5 1 13

Aparell per a projectar fotografies animades

--	--	--	--	--	--	--	--

15 5 16 11 10 16 14 5

Gènere dramàtic

--	--	--	--	--	--	--	--

17 12 2 13 7 6 5 2

De propòsit

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

7 18 14 12 7 11 11 2 3 7 1 17

Completa:

horòscop

ÀRIES

Salut: Vés amb compte amb la salut que és la teva vida, perquè si no amb els anys et quedaràs pansida.

Diners: No busquis a on no n'hi ha, i no creguis que l'única solució és «mangar».

Amor: Joga bé amb els teus daus, que així trobaràs el teu príncep blau.

TAURE

Salut: Vés al gimnàs, no és un suplici, t'anirà bé fer exercici.

Diners: No et preocupis pels diners, no són res més que papers.

Amor: No estiguis tan enamorat, que fas cara de lluç passat.

BESSONS

Salut: Fes esport, balla la sardana, o acabaràs fet una tartana.

Diners: Tindràs molts ingressos, ara no, potser en uns quants mesos.

Amor: No siguis tan tossut, ets un desastre absolut.

CRANC

Salut: No surtis tant per la nit, o et trobaràs malament, bandit!!!

Diners: Si vols fer-te ric, deixa de rascar-te el melic.

Amor: Si una relació la veus magra, tranquil, pren-te una «viagra».

LLEÓ

Salut: Deixa de beure tant vi, o acabaràs a la caixa de pi.

Diners: Si no tornes tot el que deus, no només et tallaran els peus.

Amor: Si no vols ampliar el teu niu, fes-me cas, utilitza preservatiu.

VERGE

Salut: Ets molt repel·lent, ni tan sols t'apropes a la gent.

Diners: Si no pagues la renda, segur que et deixarà la «parenta».

Amor: Oblida't del sexe oposat, ets un ruc acabat.

BALANÇA

Salut: Estàs fort com un toro, qui sap?, potser si em xafes, em moro.

Diners: Mira de provar sort en un concurs, és un bon recurs.

Amor: No et preocupis si lliguen els teus companys, tranquil, encara et queden molts anys.

ESCORPÍ

Salut: Deixa de queixar-te, no hi ha res que pugui incomodar-te.

Diners: Prova sort a la Primitiva, i així podràs pagar els impostos de l'IVA.

Amor: Una de dos: o triomfes lligant, o triomfes pagant.

SAGITARI

Salut: Aniràs de capa caiguda, la salut se't presenta fotuda.

Diners: No creguis que tindràs molts diners, al cap i a la fi, no valen per a res.

Amor: Tens una parella que no te la mereixes, fes-li un bon regal i a veure si no et queixes.

CAPRICORN

Salut: Tens un cos que fa pena, quan hakis anat al gimnàs, et podràs deixar anar la «melenà».

Diners: Si no comences a treballar, et faràs un fart de demanar.

Amor: No canviïs de parella, aquesta és la més bella.

AQUARI

Salut: Si estàs de mala gana, fes-me cas i pren-te una valeriana.

Diners: Si vols fer alguna cosa, els diners no et faran nosa.

Amor: Sempre acabes muntant un aldarull, aquella persona et fa anar de cul.

PEIXOS

Salut: Segueix per aquesta línia recta, tens una salut perfecta.

Diners: Estic segur que si has estalviat, el futur el tindràs solucionat.

Amor: Els diners i la salut t'han valgut, en canvi en l'amor estàs fotut.

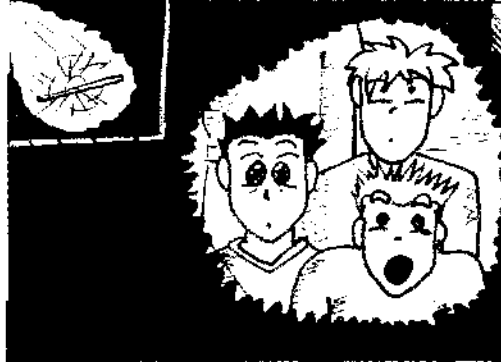
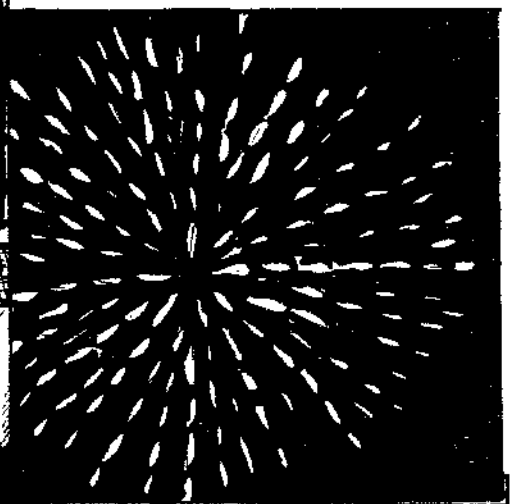
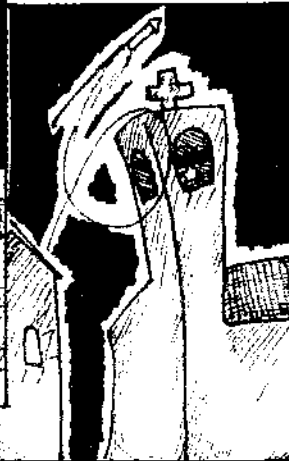
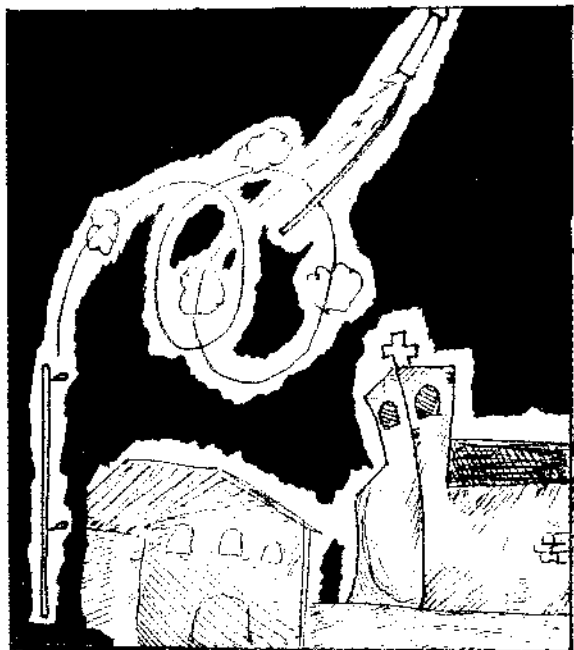
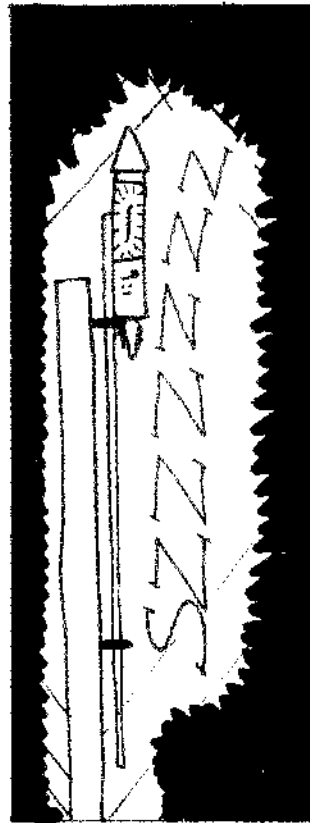
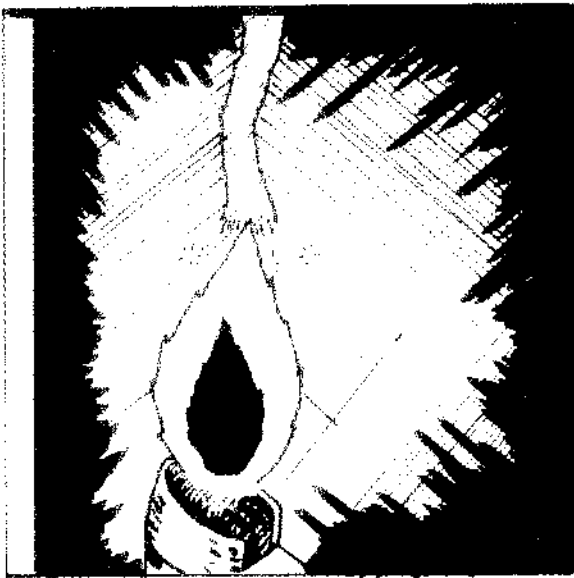
ANTONI FERNÀNDEZ

IVAN FERNÀNDEZ

Solucionari encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	O	G	E	R	R	O	T		D	O	M	E	N	E	C	H		X	C	
2		U		O	S	O	P		R		T				A	M		R	M	
3	F	E	R	N	A	N	D	E	Z		C	E	R	E	Z	O		E	U	A
4	B	R	A	U		O		R	O	C	A		E	S	O		T	S	E	O
5	I	M		M	A		R	A	R	A	M	E	N	T		O	E	L	L	
6		I	M	A	T	G	E		R	U	A		T	E	O	C	R	A	T	A
7	I	T	I	N	E	R	A	R	I		T	R	A	N	S	I	T		A	P
8	S	A	L	O	N	O		E	L	L	S		T	G		S	A	L	T	
9	E	S	T	I	U	E	T		L	A		S		U	A		L		A	
10	S		A	I	N		P	A	U	L	A	T	I	N	A	M	E	N	T	
11	C	A	N			L	O	R		R	E		O	N	A	I	P		E	A
12	E		I	L	L	A		I	P	E		O	R		R		S	O	G	
13	B	A	L	L	E	N		M	E	A	N	D	R	E		C	A	S	P	I
14	R	I	O		S	D	I		N		A	I	E	S	S	A		R	V	
15	I		C		I	P	I	E	N	S		N	G		P	S	O	E		
16	A	N	T	I	G	A		O	S	E	A		T	U	D	E	L		C	
17	N	O	V	A		O	N		N	L		S	E	U	L		U	S	O	
18	B			A	U	R		T	E		M			B	L	A	N	C	S	
19	S	E	B	I	R	R	O	S		S	E		C	O	T	A	N		U	A
20	L	L	E	D	U	B		I	V		O	N	C	L	E		Y	U	S	

THE PETARDO

By: *[Signature]*

BASAT EN UN
PET REAL

INSTITUT D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa, km 464,2
Tel. 973 26 83 99 - Fax 973 27 56 62 - 25002 Lleida

www.xtec.es/centres/c5002787
e-mail: c5002787@centres.xtec.es